ΈΤΟΣ Γ' — ΑΡΙΘΜΟΣ 170 Τιμᾶται λεπτῶν 10 ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 11 ΙΟΥΝΙΟΥ 1887

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
3. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 3.
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, ταχυδρομικῶν ἀποδείξεων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ, μυθιστορία *Ραοὺλ δὲ Ναβερύ*, μετὰ εἰκόνων (συνέχεια) μετάφρασις Σ. Τ.— Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία *Α. Δουμᾶ*, (συνέχ.), μετάφρ. *Δμλ.* — ΜΑΡΙΩΡΗ ΔΑΒ, διήγημα τοῦ Ἀμερικανοῦ *Θωμᾶ Βαίλεϋ Ἄλδριχ*.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾶ 15.
Ἐν Ῥωσσίᾳ ῥούβλια 6.

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΡΑΟΥΛ ΔΕ ΝΑΒΕΡΥ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

—

Μετὰ τὰς πρώτας συγκινήσεις, ὁ ἀνακριτὴς ἐπελάβετο τοῦ ἔργου του καὶ ἤρξατο ἐξετάζων τὸν κύριον Κουρσύ.

— Εἰπέτε μοι, πῶς ἠννοήσατε τὴν κλοπὴν ταύτην; ἠρώτησε.

— Χθὲς τὸ ἑσπέρας ἐκλείδωσα, κατὰ τὸ σύνηθες, ἀσφαλῶς τὸ χρηματοκιβώτιόν μου. Τὴν πρωΐαν τακτικῶς εἰσέρχομαι εἰς τὸ γραφεῖόν μου, περὶ τὴν δεκάτην ὥραν, διότι μέχρις ἐκείνης τῆς ὥρας δίδω τὰς ἀναγκαίας διαταγὰς εἰς τοὺς ἐργάτας μου. Σήμερον ἔπρεπε νὰ πληρώσω ἓν συνάλλαγμα διακοσίων χιλιάδων φράγκων... Ἤμην εἰς τὸ παρακείμενον τοῦ γραφείου μου δωμάτιον, ὅτε εἷς ὑπάλληλός μου μοὶ ἀνήγγειλεν ὅτι μ' ἐζήτει κύριός τις... Ἐνόησα εὐθὺς ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τοῦ συναλλάγματος... Ἔτρεξα ἀμέσως εἰς τὸ γραφεῖον καὶ εὗρον, παρὰ τὸ σύνηθες, τὴν θύραν ἀνοικτήν, καίτοι ἦτο κεκλεισμένη τοσοῦτον ἐπιδεξίως, ὥστε ἠδύνατό τις εὐκόλως ν' ἀπατηθῇ, διότι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος διέπραξε τὸ ἔγκλημα ἐδύνατο νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ γραφεῖόν μου, χωρὶς νὰ βιάσῃ τὴν θύραν... Ἀλλ' ὁ κλέπτης δὲν ἔλαβε τὰ αὐτὰ προφυλακτικὰ μέτρα καὶ διὰ τὸ χρηματοκιβώτιον, τὸ ὁποῖον ἦτο ὅλως διόλου ἀνοικτόν... Παρετήρησα ἐντὸς αὐτοῦ καὶ δὲν εὗρον τίποτε! ἀπολύτως τίποτε! Ἔκραξα ἀμέσως τοὺς ὑπαλλήλους μου, τὸν ταμίαν μου, τοὺς ὑπηρέτας μου... Ἠρευνήσαμεν μαζῇ ὅλην τὴν οἰκίαν καὶ ἀνεκαλύψαμεν ὅτι ἦτο τεθλασμένη μία ὕελος τῆς πρὸς τὸν κῆπον θύρας... Παρετηρήσαμεν ἐπισταμένως ὅλα τὰ μέρη καὶ εἴδομεν ἴχνη βημάτων ἐντὸς τοῦ κήπου... Ἐξελθόντες δὲ ἐκ τοῦ κήπου, ἀνεκαλύψαμεν πλησίον τῆς μικρᾶς θύρας αὐτοῦ καὶ ἴχνη ἁμάξης, ἡ ὁποία, φαίνεται, εὑρίσκετο πρὸ τῆς θύρας... Τώρα, κύριε, ἐξ ὅσων σᾶς εἶπον, εἰμπορεῖτε νὰ κρίνετε.

— Καὶ δὲν ὑποπτεύεσθε κανένα;

Ἡ ἐρώτησις αὕτη κατετρόμαξε τὴν κυρίαν Κουρσὺ καὶ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν σύζυγόν της, τὸν ὁποῖον παρετήρησεν μετὰ πυρετώδους ἀγωνίας.

— Κανένα, κύριε, κανένα, ἀπήντησεν ὁ κύριος Κουρσύ. Ἔχω πλήρη ἐμπιστοσύνην εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους μου.

— Ἀλλὰ βλέπετε ὅτι ὁ κλέπτης ἐγνώριζε ὅλα τὰ ἀπόκρυφα μέρη τῆς οἰκίας σας.

— Κύριε, πρὸ ἓξ μηνῶν ἠναγκάσθην ν' ἀποβάλω ἐκ τοῦ ἐργοστασίου μου ἑκατὸν περίπου ἐργάτας, οἱ ὁποῖοι, ἐννοεῖται, ἐκηρύχθησαν ἄσπονδοι ἐχθροί μου... καὶ ἴσως...

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν φωναί, μεμιγμέναι μετὰ κλαγγῆς ὅπλων, ἠκούσθησαν εἰς τὴν αὐλήν, καὶ πάραυτα εἰσῆλθεν ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ κυρίου Κουρσὺ ὁ Φλαμέσιος, ἀκολουθούμενος ὑπὸ δύω χωροφυλάκων, οἵτινες ἔσυρον δέσμιον τὸν Ρουβλάρδον, ὠχρὸν καὶ τρέμοντα ἐκ τοῦ φόβου.

— Τὰ σεβάσματά μου, κύριε ἀνακριτά, εἶπεν εἰσελθὼν ὁ ἀγροφύλαξ, πιστεύω ὅτι ἐπιάσαμεν τὸν κλέπτην.

— Ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος;

— Ἡ ἱστορία του εἶνε μεγάλη! Ἦτο κατάδικος καὶ τώρα γρήγορα ἐβγῆκε ἀπὸ τὰς φυλακάς. Τέλος πάντων εἶνε καλὸς νὰ κάμῃ κάθε κακόν! Εἶνε πάντοτε ὑπὸ ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν... Εἶνε πολὺς καιρὸς ποῦ δὲν τὸν ἔβλεπα εἰς αὐτὰ τὰ μέρη... ἀλλ' ἔξαφνα τὸν εἶδα σήμερα, δηλαδὴ ἔπειτα ἀπὸ τὸ ἔγκλημα... Μάθετε δὲ ὅτι εἶχεν ὁρκισθῆ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν κύριον Κουρσύ.

— Ἔλεγα πῶς θά τον ἐκδικηθῶ, αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια, εἶπεν ὁ Ρουβλάρδος, ἀλλ' ἀπὸ τὰ λόγια ἕως εἰς τὰ πράγματα, εἴμεθα πολὺ μακράν.

Παρετήρησαν τότε τὰ ρακώδη ἐνδύματα τοῦ Ρουβλάρδου, ἐξ ὧν εἶχεν ἀποσπασθῆ μέγα τεμάχιον ὑφάσματος, τὸ ὁποῖον εὑρέθη ἐν τῷ κήπῳ καὶ τὸ ὁποῖον, παραβαλόντες πρὸς τὰ ἐνδύματα αὐτοῦ, εἶδον ὅτι ὁμοιάζει κατὰ πάντα. Εἶτα δὲ ἐξήτασαν τὰ ἴχνη τῶν βημάτων του καὶ παρετήρησαν ὅτι ταῦτα διηυθύνοντο πρὸς τὸ *Ἄντρον τῶν Νηρηΐδων*.

Οὐδεμία πλέον ἀμφιβολία ἀπέμενεν εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ ἀνακριτοῦ, ὅτι ὁ Ρουβλάρδος ἦτο ὁ δράστης τῆς διαπραχθείσης κλοπῆς.

— Ἀλλὰ δὲν εἰμπορεῖς ν' ἀρνηθῇς, τῷ εἶπεν ὁ ἀνακριτής, ὅτι κατὰ τὴν παρελθοῦσαν νύκτα εἰσῆλθες εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην. Τὸ τεμάχιον τοῦ φορέματός σου, τὰ ἴχνη τῶν βημάτων, τὰ ὁποῖα ὁμοιάζουσι καθ' ὅλα πρὸς τοὺς πόδας σου, τὰ τεμαχια τῆς θραυσθείσης ὑέλου, τὰ ὁποῖα εὑρέθησαν εἰς τὰ θυλάκιά σου, ὅλα ταῦτα σ' ἐπιβαρύνουσι πολύ...

Ὁ Ρουβλάρδος ἵστατο ἀκίνητος ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ καὶ παρετήρει ἀταράχως αὐτόν.

— Δὲν ἀρνοῦμαι ὅτι ἐμπῆκα εἰς τὸ σπίτι, εἶπεν, ἀλλὰ δὲν ἔκλεψα.

— Ἀλλὰ πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ μὴν ἔκλεψες, ἐνῷ ἀνέβης διὰ τοῦ τοίχου, ἔθραυσες τὴν ὕελον τῆς θύρας, καὶ παρεβίασες δύο θύρας;

— Κύριε ἀνακριτά, ἤμουν πραγματικῶς κακὸς ἐργάτης, τὸ παραδέχομαι! ἔκαμα δύο μῆνας μέσα εἰς τὴν φυλακὴν καὶ ἔλεγα πῶς θὰ ἐκδικηθῶ τὸν κύριον Κουρσύ, ὅλα αὐτὰ τὰ γνωρίζω καὶ τὰ παραδέχομαι. Βασανιζόμενος ἀπὸ τὴν πεῖναν, ἐμπῆκα εἰς αὐτὸ τὸ σπίτι μὲ κακὸν σκοπόν, τὸ ὁμολογῶ, ἀλλὰ δὲν εἶχα ἀνάγκην νὰ βιάσω καὶ τὴν θύραν, διότι τὴν εὑρῆκα ἀνοικτήν, οὔτε ἄδειασα ἐγὼ τὸ ταμεῖον, διότι ὅταν ἐμπῆκα ἦτο ἀδειανόν. Τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον εἶχα κατὰ νοῦν νὰ κάμω ἐγώ, ἐπρόλαβεν ἄλλος καὶ τὸ ἔκαμεν.

Κραυγὴ φοβερὰ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ στήθους τῆς κυρίας Κουρσύ.

— Τὰ ἐπιχειρήματα, τὰ ὁποῖα προτείνεις πρὸς ὑπεράσπισίν σου, εἶνε πολὺ σαθρά, εἶπεν ὁ ἀνακριτής, ὁμολογεῖς ὅτι εἰσῆλθες διὰ τοῦ τοίχου εἰς τὴν οἰκίαν, ἀλλ' ἀρνεῖσαι τὴν πρᾶξιν.

— Ναί, τὴν ἀρνοῦμαι. Ὅταν πρὸ ὀλίγου εἶπα πῶς ἕνας ἄλλος μὲ ἐπρόλαβε, δὲν εἶπα τὴν ἀλήθειαν, ἦσαν δύο· ὁ ἕνας ἄδειαζε τὸ ταμεῖον καὶ ὁ ἄλλος ἐπερίμενεν ἔξω μέσα εἰς ἓν ἅμαξι, πλησίον εἰς τὴν μικρὰν θύραν. Ἀλλὰ διὰ νὰ μάθετε τὴν ἀλήθειαν, ἐρωτήσατε, κύριε ἀνακριτά, τὴν κυρίαν Κουρσύ, αὐτὴ εἶνε εἰς θέσιν νὰ σας δώσῃ περισσοτέρας πληροφορίας...

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Αὐγουστίνης προσηλώθησαν ἀγρίως ἐπὶ τοῦ Ρουβλάρδου.

— Αὐτὴ εἶνε κακοήθεια ν' ἀναμιγνύῃς

εἰς ὅλα αὐτὰ τὸ ὄνομα τῆς κυρίας Κουρσύ! ἀνέκραξεν ὁ ἀνακριτής.

— Εἶπα τὴν ἀλήθειαν, ἐπανέλαβεν ὁ Ρουβλάρδος· ἀφοῦ ἀρνεῖσθε νὰ ἐρωτήσετε τὴν κυρίαν Κουρσύ, διὰ νὰ λάβετε, ὅπως σᾶς εἶπα, περισσοτέρας πληροφορίας, ἀναγκάζομαι νὰ σας δώσω αὐτὰς ἐγὼ ὁ ἴδιος. Λοιπὸν χθὲς εἰς τὰς ἕνδεκα ὥρας τῆς νυκτὸς ἡ κυρία Κουρσὺ ἐβίασε τὸ ταμεῖον τοῦ συζύγου της καὶ ἔτρεξε κ' ἐμοιράσθηκε τὰ χρήματα μ' ἕναν ἄλλον, ὁ ὁποῖος τὴν ἐπερίμενεν, ὅπως σᾶς εἶπα.

— Ἄθλιε, σιώπα! ἀνέκραξεν ὁ ἐργοστασιάρχης.

— Προτοῦ νὰ μ' ὑβρίζετε, κύριε, ἐρωτήσατε τὴν σύζυγόν σας, εἶπεν εἰρωνικῶς ὁ Ρουβλάρδος.

— Τί λέγεις καὶ σύ, ἀγαπητή μου; ἠρώτησε τὴν Αὐγουστίνην ὁ κύριος Κουρσύ.

Ἀλλ' ὁ ἀνακριτής, ἐκπλαγεὶς διὰ τὴν ἄκραν σιωπήν, τὴν ὁποίαν ἐτήρει ἡ κυρία Κουρσύ, καὶ προςέτι διὰ τὴν ὠχρότητα τοῦ προςώπου της, ἐπλησίασε πρὸς αὐτὴν καὶ τῇ εἶπεν·

— Ἂν καὶ δὲν δίδω μεγάλην πίστιν εἰς τοὺς λόγους τοῦ ἀνθρώπου τούτου, ἀναγκάζομαι ὅμως ὡς ἐκ τῶν καθηκόντων μου, νὰ προβῶ εἴς τινας ἐρωτήσεις... Κατὰ ποίαν ὥραν, κυρία, χθὲς ἀπεχωρίσθητε τοῦ συζύγου σας.

— Εἰς τὰς ἐννέα καὶ ἡμίσειαν.

— Ἐκοιμήθητε ἀμέσως;

— Ὄχι, κύριε, εἶχον ἀγρυπνίαν, ἀνεγίνωσκον... καί...

— Χθὲς τὸ ἑσπέρας ἔβρεξεν, ὑπέλαβεν ὁ ἀνακριτής, ἂν ἐξήλθετε τῆς οἰκίας, τοῦτο θὰ φανερωθῇ ἀπὸ τὰ ὑποδήματά σας καί...

— Ἀλλά, κύριε, νομίζετε ὅτι ἔχω ὑποψίας κατὰ τῆς συζύγου μου; ἠρώτησεν ὁ κύριος Κουρσύ.

— Δὲν εἶμαι ἁρμόδιος νὰ ἀπαντήσω ἐπὶ τῆς ἐρωτήσεώς σας ταύτης, ἀπήντησεν θλιβερῶς ὁ ἀνακριτής. Τὸ καθῆκον μοὶ ἐπιβάλλει νὰ ἐξιχνιάσω τὴν ἀλήθειαν καὶ νὰ ἐρωτήσω τὸ πρόςωπον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον μοὶ ὑποδεικνύουσιν ὡς ἔνοχον.

— Ὦ! ἡ σύζυγός μου εἶνε πολὺ ἀσθενής! ἀνέκραξεν ὁ Βενιαμίν.

Ὁ κύριος Κουρσὺ ἔλαβε τὰς χεῖρας τῆς Αὐγουστίνης, αἵτινες ἦσαν κατάψυχροι... Εἴτε δὲ ὡς ἐκ λιποθυμίας, εἴτε ἑκουσίως, ἡ Αὐγουστίνη, ἐκ τοῦ ἀνακλίντρου, ἐφ' οὗ ἦτο ἐξηπλωμένη, κατεκυλίσθη αἴφνης ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ ἔμενεν ἐκεῖ γονυπετής.

Ὁ ἀνακριτὴς ἔνευσε τότε εἰς τοὺς χωροφύλακας ν' ἀποσυρθῶσιν, οἵτινες πάραυτα ὑπήκουσαν, παραλαβόντες μεθ' ἑαυτῶν καὶ τὸν Ρουβλάρδον. Ὁ ἐργοστασιάρχης διηυθύνθη, ὅπως κλείσῃ τὴν θύραν, ὅτε ἄνθρωπός τις ἀνεχαίτισεν αὐτόν.

— Τὰ πάντα ἤκουσα, εἶπεν ὁ κύριος Μεϊλλάκ, εἰςελθὼν καὶ κλείσας τὴν θύραν. Πρέπει νὰ ἐξετάσετε τὴν σύζυγόν σας.

— Ἄχ! δὲν ἔχω τόσον θάρρος... Δὲν θά μ' ἐσυγχώρει ποτέ, διότι τὴν ὑπωπτεύθην. Ἡ Αὐγουστίνη νὰ κλέψῃ τὰ χρήματά μου καὶ νὰ τὰ διανείμῃ μέ... Ἀλλὰ μὲ ποῖον, Θεέ μου! μὲ ποῖον; Καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ἠγάπα ἄλλον, ὅτι μὲ ἠπάτα, ἔπρεπε νὰ κλέψῃ ἐμὲ διὰ νὰ δώσῃ τοῦ ἐραστοῦ της; Ἄ! ὄχι· τοιαύτη πρᾶξις θὰ ἦτο πολὺ ἄτιμος.

— Ναί, πολὺ ἄτιμος! ἐψιθύρισεν ἡ Αὐγουστίνη, χωρὶς ν' ἀνεγείρῃ τὴν κεφαλήν, καὶ ὅμως ἓν μέρος ἐξ ὅσων εἶπεν ἐκεῖνος ὁ ἄτιμος Ρουβλάρδος εἶνε ἀληθές...

— Ἀληθές! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Μεϊλλὰκ ὑψῶν τοὺς βραχίονας πρὸς τὸν οὐρανόν, ὡςεὶ θέλων νὰ προφέρῃ κατ' αὐτῆς φοβερὰν ἀράν.

— Ἀληθές! ἐψιθύρισε θλιβερῶς καὶ ὁ κύριος Κουρσύ.

— Ναί! εἶπεν ἡ Αὐγουστίνη, εἶμαι ἀναξία πάσης εὐσπλαγχνίας· ἔκλεψα μὲν τὰ χρήματά σου, ἀλλὰ δέν σε ἠπάτησα, ὄχι, δέν σε ἠπάτησα. Εἰς τὴν πρᾶξίν μου ταύτην μὲ ὤθησε μία ἀλλόκοτος καὶ ἀτυχὴς ἰδέα... Γνωρίζω ὅτι ἡ ἐξομολόγησις τοῦ ἐγκλήματός μου θά με καταστρέψῃ, ἀλλ' ἀδιάφορον!... Ἤμην ἀξία τοιαύτης τιμωρίας, καὶ ἐκ τῶν προτέρων ὑπείκω εἰς αὐτήν, ὅσῳ βαρεῖα καὶ ἂν ᾖνε αὕτη. Σοὶ ὡμολόγησα μὲν ὅλα τὰ χρέη μου, ἀλλά σοι ἀπέκρυψα ἕν, τὸ μεγαλείτερον... Ὤφειλον ἑκατὸν εἴκοσι χιλιάδας φράγκων... δὲν εἶχον τὸ θάρρος νά σοί το εἴπω... εἶχες ἤδη πληρώσει τόσα δι' ἐμέ! Εἶχον ὑπογράψει συναλλαγματικὴν διὰ τὸ ποσὸν τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ πληρώσω· δὲν ἤξευρον τί νὰ κάμω καί... τὸ ἔκλεψα... Τώρα δὲν εἰμπορῶ νὰ ἐννοήσω πῶς ἐχάθησαν καὶ ὅλα τὰ ἄλλα χρήματα.

— Ὦ! μὲ κατέστρεψες, μὲ κατέστρεψες, ἀνέκραξεν ὁ κύριος Κουρσύ.

— Ἀλλ' ἐδῶ ἐγείρεται ἄλλο ζήτημα, εἶπεν ὁ ἀνακριτὴς ἀποταθεὶς πρὸς τὸν κύριον Κουρσύ ὅσον ἀφορᾷ διὰ τὴν ὑπόθεσιν τῶν ἑκατὸν εἴκοσι χιλιάδων φράγκων, αὐτὴ σᾶς ἐνδιαφέρει ἀτομικῶς... ὥςτε δὲν ἐπεμβαίνω... Ἀλλὰ διὰ τὰ ὑπόλοιπα ἔχω καθῆκον νὰ ἐρευνήσω.

— Ὄχι, δὲν μὲ μέλει πλέον, κύριε, εἶπεν ὁ κύριος Κουρσύ.

— Ἀλλ' ἐδῶ πρόκειται, ἀνέκραξεν ὁ ἀνακριτής, περὶ τῆς παντελοῦς καταστροφῆς σας, περὶ τῆς χρεωκοπίας σας.

— Καλλίτερον εἶνε δι' ἐμὲ νὰ χρεωκοπήσω ἢ νὰ κούσω τὸ ὄνομα τῆς συζύγου μου διασυρόμενον εἰς τὰ δικαστήρια.

— Ἐγὼ θὰ πληρώσω τὰ χρέη τῆς θυγατρός μου, εἶπε θλιβερῶς ὁ κύριος Μεϊλλάκ, ἀποταθεὶς πρὸς τὸν κύριον Κουρσύ. Αὔριον θὰ ἔχετε τὰ χρήματά σας.

— Ὁδηγήσατε τὴν θυγατέρα σας, κύριε, μέχρι τοῦ δωματίου της, εἶπεν ὁ ἀνακριτὴς πρὸς τὸν γηραιὸν δικηγόρον.

Ὁ κύριος Μεϊλλὰκ ὡδήγησε τὴν Αὐγουστίνην μέχρι τῆς θύρας τοῦ δωματίου της, ἀλλὰ δὲν εἰςῆλθεν ἐν αὐτῷ.

Ὁ Ρουβλάρδος ὡδηγήθη καὶ πάλιν εἰς τὸ γραφεῖον καὶ ὑπεβλήθη εἰς νέαν ἀνάκρισιν, ἀλλ' ἠρνήθη ἐπιμόνως τὴν πρᾶξίν του καὶ ἐπέμενεν εἰς ὅ,τι προηγουμένως κατέθηκεν.

Αἴφνης ἡ φωνὴ τοῦ αἰγοβοσκοῦ ἀντήχησεν εἰς τὸν πρόδομον.

— Ἀφήσετέ με νὰ ὁμιλήσω ἐγὼ εἰς τὸν ἀνακριτήν! ἔλεγε τὸ παιδίον, ἀφήσετέ με νὰ 'μπῶ μέσα... Τὰ ἠξεύρω ὅλα! τὰ ἠξεύρω καλλίτερα ἀπὸ καθένα ἐγώ, ναί, ἐγώ!

Τὸ παιδίον ἐφώναζε τοσοῦτον ἰσχυρῶς, ὥςτε ἠνάγκασε πάντας τοὺς περιεστῶτας νὰ παραμερίσωσιν, οὕτω δὲ κατώρθωσε νὰ εἰςέλθῃ εἰς τὸ γραφεῖον. Μόλις δ' εἰςελθόν, ἐπλησίασε πρὸς τὴν τράπεζαν, ἐνώπιον τῆς ὁποίας ἐκάθητο ὁ ἀνακριτής, ἀπέβαλε τὸν ἐπενδύτην του, καί, λύσας τὴν ζώνην του,

— Ἰδού! εἶπεν, ἀποθέσας ἐπὶ τῆς τραπέζης δέμα, περιέχον διάφορα τραπεζογραμμάτια καὶ σωρὸν χρυσῶν νομισμάτων.

Μόλις εἶδεν αὐτά, ὁ Ρουβλάρδος ἐξέβαλεν ἀγρίαν ὠρυγήν.

Ὁ κύριος Κουρσὺ ἐγένετο κάτωχρος.

— Ποῦ εὗρες αὐτὰ τὰ χρήματα; ἠρώτησεν ὁ ἀνακριτὴς τὸν μικρὸν αἰγοβοσκόν.

— Εἰς τὸ *Ἄντρον τῶν Νηρηΐδων*... Σήμερα τὸ πρωὶ μόλις ἐξημέρωσεν ἐγύριζα ἔξω εἰς τὰ δάση, ὅταν εἶδα τὸν Ρουβλάρδον ν' ἀναβαίνῃ τὸ βουνὸν σὰν ἀλωποῦ... Τὸ *Ἄντρον τῶν Νηρηΐδων* εἶνε ἕνα μέρος, ὁποῦ κατοικοῦν, ὅπως λέγουν, οἱ διαβόλοι, τὰ ἐξωτικὰ καὶ κάθε εἶδος φάντασμα... Ἀπὸ μικρὸς ὁποῦ ἤμουν ἤκουσα ν' ἀναφέρουν αὐτὸ τὸ μέρος καὶ ἔτρεμα ὅλος ἀπὸ τὸν φόβον μου· ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὅμως δὲν ἐφοβήθηκα καὶ ἐσκέφθηκα μὲ τὸν νοῦν μου ὅτι ἀφοῦ πηγαίνει ἐκεῖ ὁ Ρουβλάρδος δὲν εἶχα νὰ φοβηθῶ τίποτε ἂν ἐπήγαινα κ' ἐγώ... Καὶ τοῦτο τὸ ἔκαμα ἀπὸ περιέργειαν διὰ νὰ ἰδῶ τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ διὰ νὰ ἰδῶ τί θὰ κάμῃ ἐκεῖ ὁ Ρουβλάρδος... Ἔμεινε πολλὴν ὥραν ἀνάμεσα εἰς τοὺς βράχους... Τί ἄρά γε νὰ ἔκαμνεν ἐκεῖ;... Ἔσκυψα κρυφά, κρυφὰ καὶ τὸν εἶδα νὰ κρύπτῃ κάτι τι μέσα εἰς μίαν τρύπαν, τὴν ὁποίαν ἔπειτα ἐσκέπασε προςεκτικά. Ἐσημείωσα καλὰ τὸ μέρος καὶ ἐπειδὴ ἑτοιμαζότουν νὰ φύγῃ, ἔφυγα κ' ἐγὼ πρῶτος διὰ νὰ μή με ἰδῇ, μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ γυρίσω νὰ ἰδῶ τί εἶχε κρύψει μέσα εἰς ἐκείνην τὴν τρύπαν... Ἔπειτα δὲν εἶχα καὶ καιρόν, διότι ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἔπρεπε νὰ 'πάγω νὰ βοσκήσω τὰ γίδια μου... Ὅταν ἐκατέβηκα, ἔπειτα ἀπ' ὀλίγο, εἶδα τὸν Ρουβλάρδον νὰ κοιμᾶται ἥσυχος ἀποκάτω ἀπὸ ἕνα δένδρον. Ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἶδα τὸν Φλαμέσιον νὰ τρέχῃ εἰς τὸν δρόμον· τὸν ἐφώναζα, τὸν ἠρώτησα διατί ἔτρεχε τόσον βιαστικά, καί μου εἶπεν ὅτι ἔκλεψαν τὸν κύριον Κουρσύ... Τότε τοῦ ἔδειξα τὸ μέρος ὁποῦ ἐκοιμᾶτο ὁ Ρουβλάρδος... Ἀμέσως ἔτρεξε καί τον ἐξύπνησε καὶ τὸν ἔδεσε μὲ τὸ σχοινί.. Τότε μοῦ ἦλθεν ἡ ἰδέα νὰ ὑπάγω νὰ ἰδῶ τί ἔκρυψεν... Ἀνέβηκα τὸ βουνόν, εὕρηκα τὴν τρύπαν καὶ ἰδοὺ τί ἦταν μέσα...

— Εἶσαι ἐξαίρετο παιδί, εἶπεν ὁ κύριος Κουρσύ· ἀπὸ σήμερον δὲν θὰ ἦσαι πλέον αἰγοβοσκός, σὲ υἱοθετῶ!

Καί, λαβὼν εἰς τὰς ἀγκάλας τὸ παιδίον, ἐθώπευσεν αὐτό.

— Κύριε, εἶπεν ὁ ἀνακριτής, τώρα δέν μοι μένει ἄλλο ἢ νὰ διαταξω τὴν προφυλάκισιν τοῦ Ρουβλάρδου.

— Ὦ! σᾶς ἐξορκίζω, ἀνέκραξεν ὁ κύ-

ριος Κουρσύ, μὴ φέρετε εἰς φῶς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, σώσατε τὴν τιμήν μου καὶ τὴν ὑπόληψιν τῆς συζύγου μου καὶ σᾶς ὑπόσχομαι ν' ἀπομακρύνω δι' ἐξόδων μου αὐτὸν τὸν ἄθλιον ἀπὸ τὰ μέρη ταῦτα.

— Καλά, ἀλλὰ θέλω νά τῳ εἴπω δύο λέξεις, ἀπήντησεν ὁ ἀνακριτής.

Καὶ ἐκάλεσαν ἐκ νέου τὸν Ρουβλάρδον.

— Θ' ἀναχωρήσῃς δι' ἐξόδων τοῦ κυρίου Κουρσὺ δι' Ἀμερικήν, τῷ εἶπεν ὁ ἀνακριτής. Ἂν ἐπανέλθῃς εἰς τὴν Γαλλίαν, μάθε ὅτι θὰ λάβῃς τὰ ἐπίχειρα τῆς κακίας σου.

— Παραδέχομαι, εἶπεν ὁ Ρουβλάρδος, μ' αὐτὸ ὅμως δὲν σώζετε μόνον ἐμέ, ἀλλὰ καὶ τὴν συνένοχόν μου.

Ὁ ἀνακριτὴς ἔνευσεν εἰς αὐτὸν ν' ἀποσυρθῇ, εἶτα δέ, θλίψας συμπαθῶς τὴν χεῖρα τοῦ κυρίου Κουρσύ, ἐγκατέλειψε τὸ Haussois.

Καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν ὁ κύριος Κουρσὺ ἔμεινε κεκλεισμένος ἐν τῷ δωματίῳ του, μὴ θελήσας νὰ δεχθῇ οὔτε τὸν Παῦλον οὔτε τὸν κύριον Μεῖλλάκ.

Ἡ δὲ Αὐγουστίνη, ἀντὶ νὰ αἰσθανθῇ εὐγνωμοσύνην διὰ τὴν ἠπιότητα καὶ τὴν γλυκεῖαν συμπεριφορὰν τοῦ συζύγου της, ἀπεναντίας ὠργίσθη κατ' αὐτοῦ. Ὅθεν τὴν ἐπιοῦσαν διέταξε τὴν Ἰουλίαν νὰ ἑτοιμάσῃ τὴν ἀποσκευήν της.

Ὅτε δὲ τὰ πάντα ἦσαν ἕτοιμα, ἡ Ἰουλία εἰδοποίησε τὸν κύριον Κουρσὺ ὅτι ἡ σύζυγός του περιέμενεν αὐτὸν εἰς τὴν αἴθουσαν.

— Εἰς τὴν αἴθουσαν! ἐπανέλαβεν ὁ κύριος Κουρσύ. Τί ἆρά γε νά με θέλῃ;

Καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν νύκτα ὁ κύριος Κουρσὺ ἔμεινεν ἄγρυπνος, ἀναπολῶν τὰ κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἡμέραν συμβάντα καὶ ὁ νοῦς του ἀδιακόπως ἀνελογίζετο τὴν σύζυγόν του, τὴν ὁποίαν ἐπεθύμει νὰ ἴδῃ κατ' ἰδίαν... Θά τῃ ὡμίλει περὶ τῆς πράξεώς της καὶ ἴσως θά τῃ ἀπηύθυνεν ἐπιπλήξεις τινάς... Ἦτο τόσῳ ἔνοχος! Καὶ ἀνελογίζετο τί θά τῳ ἀπήντα αὕτη, καὶ τί θὰ ἐδικαιολογεῖτο... Ἀτυχὴς Αὐγουστίνη! δὲν ἐξιλεώθη ἆρά γε ἡ πρᾶξίς της διὰ τοῦ μαρτυρίου τῆς τύψεως τοῦ συνειδότος; Ἄλλως τε, τὸ κακὸν εἶχε προληφθῆ· ἡ τιμή του ὡς μεγαλεμπόρου διέμενεν ἀκεραία! Τί ἄλλο ἤθελεν; Ἡ Αὐγουστίνη ἦτο τόσῳ νέα! Ἐπλανήθη, ὡς μωρὸν παιδίον· ἂν δὲ ἀπέφυγε νά τον ἴδῃ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ ἐγκλήματος, τοῦτο ἐσήμαινεν ὅτι ἐφοβεῖτο τὰς ἐπιπλήξεις καὶ τὰς πικρὰς παρατηρήσεις. Ἀλλ' ὄχι· δὲν θά την ἐπέπληττε... τῷ εἶχε κλέψει πραγματικῶς τὰ χρήματά του, ἀλλὰ δὲν εἶχε παύσει νά τον ἀγαπᾷ, διότι ἐγνώριζε τὴν σύζυγόν του καὶ εἶχε πεποιθησιν εἰς αὐτήν, αἱ δὲ μομφαὶ τοῦ ἀτίμου ἐκείνου Ρουβλάρδου, περὶ συνενοχῆς αὐτῆς μετὰ ἐραστοῦ τινος, δὲν εἶχον κλονίσει τὴν πεποίθησιν, τὴν ὁποίαν εἶχε σχηματίσει περὶ τῆς συζύγου του... Ἀ! ὄχι, ὁ μόνος ἔρως τῆς Αὐγουστίνης ἦτο τὸ χρῆμα, καὶ δι' αὐτὸ θὰ ἐσυγχώρει εἰς αὐτὴν τὰ πάντα...

Τοιαῦτα ἐπιεικῆ μέτρα λαβών, ὁ κύριος Κουρσύ, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ἔνθα ἀνέμενεν αὐτὸν ἡ σύζυγός του, τὴν ὁποίαν εὗρε παρ' ἐλπίδα ἐπιμελῶς ἐνδεδυμένην καὶ ἐστραμμένον ἔχουσα τὸ πρόσωπον πρὸς τὸ μέρος τοῦ κήπου.

Εἰς τὸν θόρυβον τῆς θύρας, ἀνοιχθείσης ὑπὸ τοῦ κυρίου Κουρσύ, ἡ Αὐγουστίνη ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς αὐτόν· οἱ ὀφθαλμοί της προέδιδον ἀγωνίαν, τὸ δὲ πρόσωπον αὐτῆς ἦτο κάτωχρον.

Οὐχ ἧττον προσεποιήθη ἀταραξίαν.

— Κύριε, χθὲς ἔσχον τὸ θάρρος νὰ ὁμολογήσω τὸ ἔγκλημά μου, ἀλλὰ δὲν αἰσθάνομαι ἀρκούσας δυνάμεις ὅπως ὑποφέρω καὶ ἄλλας δοκιμασίας... Γνωρίζω ὅτι εἶμαι ἀξιοτιμώρητος, ἐπειδὴ δὲ εἶμαι ἀρκούντως ὑπερήφανος, δὲν θέλω νὰ ζητήσω τὴν ἐπιείκειάν σου... Λοιπόν, εἰς τὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν περιῆλθον τὰ πράγματα, τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ χωρισθῶμεν...

— Νὰ χωρισθῶμεν! ἀνέκραξεν ὁ Βενιαμίν.

— Σὺ πρῶτος ἔπρεπε νά το ἐννοήσῃς.

— Ἀ! ὄχι, ποτέ!

— Ἡ ἀγάπη, χωρὶς τὴν ἐμπιστοσύνην, δὲν εἰμπορεῖ νὰ ᾖνε διαρκής, καὶ σὺ δὲν ἔχῃς πλέον ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ...

— Θέλεις δηλαδὴ ν' ἀναχωρήσωμεν μαζῆ ἀπὸ τὸ Haussois; ἠρώτησεν ὁ Βενιαμίν.

Αἱ λέξεις αὗται ἔπεισαν τὴν Αὐγουστίνην περὶ τοῦ πρὸς αὐτὴν ἔρωτος τοῦ συζύγου της· καίτοι δὲ ᾐσθάνθη βαθεῖαν συγκίνησιν, οὐχ ἧττον ἀπέκρυψεν ἐπιτηδείως αὐτήν.

— Μὲ συγχωρεῖς εἶπεν, ἔστω, ἀλλ' ἐγὼ δὲν συγχωρῶ τὴν πρᾶξίν μου! Ἡ παρουσία σου κατὰ πᾶσαν στιγμὴν θά μοι ἐνθυμίζει τὸ λάθος μου... Οἱ λόγοι σου, οἱ ὁποῖοι εἰς τὸ ἑξῆς θὰ ᾖνε ἐπιτακτικοί, καὶ τὸ ψυχρὸν καὶ ἀδιάφορον βλέμμα σου θά μοι ἐνθυμίζουν πάντοτε τὸ παρελθόν... Ὅπως ἡ μεγαλοθυμία σου, οὕτω καὶ ἡ ὀργή σου θὰ διαιωνίζωσι τὰς τύψεις τοῦ συνειδότος μου... Πρέπει τις νὰ ἀποφεύγῃ τοὺς μάρτυρας ἑνὸς ἐγκλήματος, ὅπως τοὺς αὐτουργοὺς καὶ τοὺς συνενόχους!

— Ἀλλὰ δὲν πταίω εἰς τίποτε ἐγώ! μὲ τιμωρεῖς ἀδίκως! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Κουρσύ. Νὰ φύγῃς σύ! Ὄχι, δὲν θέλω! Θὰ ὑπάγωμεν μαζῆ εἰς τὴν Σουηδίαν, εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ θὰ μείνωμεν ἐκεῖ ἓν ὁλόκληρον ἔτος... Ὁ πατήρ σου καὶ ὁ Παῦλος θὰ ἐπιβλέπωσι τὸ ἐργοστάσιον... Θὰ λησμονήσωμεν τὰ παρελθόντα καὶ θὰ συνεννοηθῶμεν διὰ νὰ ἐπανεύρωμεν τὴν πρώτην μας εὐτυχίαν...

— Ἄκουσον, ἀπήντησεν ἡ Αὐγουστίνη, ἀπαταῖσαι ἂν νομίζῃς ὅτι ἠννόησες τὸν χαρακτῆρά μου καὶ πρέπει νά σοι ὁμολογήσω τὴν ἀλήθειαν, καίτοι αὕτη θά σε λυπήσῃ... Τὸ φοβερὸν πάθος τῆς πολυτελείας ἔχει καταλάβει ἤδη τὴν καρδίαν μου! Αἰσθάνομαι ὅτι, ἄνευ τοῦ πάθους αὐτοῦ, δὲν θὰ εἰμπορέσω νὰ ζήσω!... Ἐξομολογουμένη εἰλικρινῶς εἰς σέ, νομίζω ὅτι πράττω ἔργον θεάρεστον, διότι σὲ προλαμβάνω καὶ ἀπὸ ἄλλα κακά... Ἡ εἰλικρίνειά μου αὕτη θά σε καταστήσῃ ἐπιεικέστερον πρὸς ἐμέ... Σ' ἐνυμφεύθην, διότι ἐνόμιζον ὅτι μετὰ σοῦ θὰ ἔζων ζωὴν μεγαλοπρεπῆ καὶ πολυδάπανον... Ἂν ἐγνώριζον ὅτι νυμφευομένη μετὰ σοῦ, θὰ ἠρχόμην εἰς τὸ χωρίον αὐτό, τότε θὰ ἐξέλεγον ἄλλον σύζυγον, θὰ ἐνυμφευόμην ὡραῖόν τινα νέον, ὁ ὁποῖος μὲ ἠγάπα... Ἡ μετρία περιουσία του καὶ αἱ ἕνεκα αὐτῆς στερήσεις μ' ἐτρόμαζον... Ἦσο πλούσιος, καλὸς καὶ περιποιητικὸς καὶ ἤλπιζον ὅτι θὰ ἐπραγματοποίεις τὰ ὄνειρά μου... Ἤθελες νά με κάμῃς σύντροφον τῆς ἐναρέτου καὶ εὐεργετικῆς ζωῆς σου, ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἠθέλησα... Ἠγάπων τὰς ματαίας ἐπιδείξεις, τὴν φιλαρέσκειαν, τὴν πολυτέλειαν καὶ ἤθελον νὰ δαπανῶ ἀφειδῶς τὸ χρῆμα... Τὴν ἡμέραν δέ, καθ' ἣν μοὶ ἠρνήθης τὰς ἑκατὸν χιλιάδας φράγκων, τὰς ὁποίας ἤθελον διὰ νὰ πληρώσω τὸν ἀδαμαντοπώλην μου, ἠναγκασθην νὰ διαπράξω τὸ ἔγκλημα... Τί περισσότερον νά σοι εἴπω; Ἐνυμφεύθην διὰ νὰ ἐξοδεύω ὅσα θέλω καὶ διὰ νὰ ἔχω εἰς τὴν διάθεσίν μου τὸ χρηματοκιβώτιον τοῦ συζύγου μου· ἀφ' ὅτου μοὶ ἠρνήθης τοῦτο, δὲν ἦμην πλέον κυρία τοῦ ἑαυτοῦ μου!

Καί, ἐνῷ ἔλεγε ταῦτα, τὰ χείλη της ἔτρεμον σπασμωδικῶς καὶ οἱ ὀφθαλμοί της, προσηλωμένοι ἐπὶ τοῦ συζύγου της, ἐσπινθηροβόλουν ἐξ ὀργῆς.

—Μεῖνε λοιπὸν καὶ ἂς γίνῃ ὅ,τι θέλεις! ἀνέκραξε πλήρης τρυφερότητος ὁ κύριος Κουρσύ.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰσῆλθεν ἐν τῇ αἰθούσῃ ὁ κύριος Μεῖλλάκ.

— Πρὸ ὀλίγου εἶδον τὴν Ἰουλίαν νὰ ἑτοιμάζῃ τὴν ἀποσκευήν σου, εἶπε πρὸς τὴν Αὐγουστίνην, εἰμπορῶ νὰ μάθω εἰς ποίαν μονὴν θ' ἀποσυρθῇς;

— Ἀναχωρῶ ἁπλῶς διὰ τοὺς Παρισίους.

— Διὰ νὰ ζήσῃς ἐκεῖ μόνη;

— Βεβαίως, μόνη· θέλω νὰ ἔχω τὴν ἐλευθερίαν μου.

— Τὴν ἐλευθερίαν σου;... Τί λέγεις καὶ σύ, Κουρσύ;

— Κύριε, ἀπήντησεν ὁ Βενιαμίν, ἡ θυγάτηρ σας πρὸ ὀλίγου μ' ἐτρόμαξεν, ὁμολογήσασά μοι ὅτι μόνον ἕνεκα τῆς περιουσίας μου ἠναγκάσθη νά με νυμφευθῇ... Καίτοι δὲ σκληρῶς ἐπλήγωσε τὴν καρδίαν μου, οὐχ ἧττον τὴν ἀγαπῶ!... Καὶ ἔπειτα, εἰμπορεῖ τις ν' ἀποδώσῃ αὐτὰς τὰς ἰδιοτροπίας της εἰς τὴν νευρικὴν κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκεται ἕνεκα τοῦ χθεσινοῦ συμβάντος... Θὰ ἔλθῃ ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἐννοήσῃ ὅτι εἷς μόνος ἄνθρωπος τὴν ἠγάπησε περιπαθῶς ἐπὶ τοῦ κόσμου, καὶ ἐστὶ βέβαιος ὅτι θά τον ἐνθυμηθῇ καὶ θὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὰς ἀγκάλας του...

— Ἀλλὰ τότε θὰ ᾖνε πολὺ ἀργά! ἐψιθύρισεν ὁ κύριος Μεῖλλάκ, πολὺ ἀργά!...

Ἕπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

—

— Προσπαθήσατε ν' ἀνακαλύψητε τὸν ἀχρεῖον καὶ νὰ τῷ φυτεύσητε μίαν σφαῖραν εἰς τὴν κοιλίαν, εἶπεν ὁ Κριλλιών.

Ὁ Γορανφλότος, ἰδὼν ὅτι οἱ φρουροὶ ἡτοίμαζον τὰ ὅπλα των, ἐπήδησε καὶ ἐπανέπεσεν ἐπὶ τῶν ὀπισθίων του ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κελλίου.

— Ρίψατε τὰς θύρας, κύριε Κριλλιών, εἶπεν ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς σιγῆς φωνή, ἥτις ἔκαμε ν' ἀνορθωθῶσιν αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς πάντων τῶν μοναχῶν, ψευδῶν καὶ πραγματικῶν.

Ἐκείνη ἡ φωνὴ ἦτο ἀνδρός, ὅστις ἐξελθὼν τῶν τάξεων, εἶχε προχωρήσει μέχρι τῶν βαθμίδων τῆς Μονῆς.

— Ἰδού, Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ὁ Σχικώ, κτυπήσας τὴν κυρίαν θύραν διὰ φοβεροῦ κτυπήματος πελέκεως.

— Τί θέλετε ; . . . εἶπεν ὁ ἡγούμενος, τρέμων καὶ ἐμφανισθεὶς ἔκ τινος παραθύρου.

— Ἄ ! ὑμεῖς εἶσθε, κύριε Φουλών, ἀπήντησεν ἡ αὐτὴ ὑπερήφανος καὶ ἤρεμος φωνή. Ἀποδώσατέ μοι τὸν τρελλόν μου, ὅστις ἦλθε νὰ διανυκτερεύσῃ εἰς ἓν τῶν κελλίων. Ἔχω ἀνάγκην τοῦ Σχικώ, διότι ἀνιῶ εἰς τὸ Λούβρον.

— Ἐγὼ ὅμως διασκεδάζω ἐξαίρετα, τέκνον μου, ἀπεκρίθη ὁ Σχικώ, ρίψας τὴν κουκούλαν του καὶ διασχίσας τὸ πλῆθος τῶν μοναχῶν, οἵτινες παρεμέρισαν, ὀρυόμενοι φρικωδῶς.

Ταὐτοχρόνως, ὁ δοὺξ Γκίζης, ὅστις διέταξε καὶ προσεκόμισαν φῶς, ἀνεγίνωσκε κάτωθι τοῦ ἐγγράφου τὴν εἰσέτι νωπὴν καὶ μετὰ τοσούτου κόπου κτηθεῖσαν ὑπογραφήν :

«ΣΧΙΚΩ ΠΡΩΤΟΣ.»

— Ἐχάθημεν, εἶπεν ὁ καρδινάλιος· ἂς φύγωμεν.

— Ἄ μπᾶ ! εἶπεν ὁ Σχικώ, κτυπῶν τὸν σχεδὸν λιπόθυμον Γορανφλότον, διὰ τοῦ σχοινίου, τὸ ὁποῖον ἦτο περιεζωσμένος, ἄ μπᾶ !

ΠΔ'

Οἱ τόκοι καὶ τὸ κεφάλαιον

Ἐνῷ ὁ βασιλεὺς ἐλάλει, οἱ συνωμόται, ἀναγνωρίσαντες αὐτόν, μετεστήσαντο ἐκ τῆς ἐκπλήξεως εἰς τὸν φόβον.

Ἡ παραίτησις ὅμως, ὑπογεγραμμένη ὑπὸ τοῦ Σχικὼ Α', μετέβαλε τὸν φόβον εἰς μανίαν.

Ὁ Σχικὼ ἀπέρριψε τὴν κουκούλαν καὶ ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας, ἐνῷ δ' ὁ Γορανφλότος ἔφευγε δρομαῖος, ἀντεμετώπισεν, ἀκίνητος καὶ μειδιῶν, τὴν πρώτην ἐπίθεσιν.

Ἡ στιγμὴ ἦτο τρομερά.

Οἱ εὐπατρίδαι, μανιώδεις, ὥρμησαν κατὰ τοῦ Γασκόνου, ἔχοντες στερρὰν ἀπόφασιν νὰ ἐκδικηθῶσι διὰ τὸν ἐμπαιγμόν, τοῦ ὁποίου ὑπῆρξαν θύματα.

Ἀλλ' ὁ ἄοπλος ἐκεῖνος ἀνήρ, ὁ ἔχων τὸ στῆθος κεκαλυμμένον ὑπὸ μόνων τῶν βραχιόνων του, τὸ χλευαστικὸν ἐκεῖνο πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ὡς προκαλοῦν τὴν δύναμιν νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τῆς ἀδυναμίας του, ἀνεχαίτισεν αὐτούς, πολλῷ μᾶλλον ἴσως ἢ αἱ ἐπιπλήξεις τοῦ καρδιναλίου, ὅστις παρετήρει αὐτοῖς, ὅτι ὁ θάνατος τοῦ Σχικὼ εἰς οὐδὲν ἤθελεν ὠφελήσει, ἐνῷ ἀπ' ἐναντίας ὁ συνεργὸς ἐν τῇ τρομερᾷ ἀστειότητι βασιλεὺς ἤθελε ἐκδικήσει αὐτὸν ἀπηνῶς.

Ἐντεῦθεν προέκυψεν, ὅτι τὰ ξίφη καὶ τὰ ἐγχειρίδια ἐταπεινώθησαν ἐνώπιον τοῦ Σχικώ, ὅστις, εἴτε ἐξ ἀφοσιώσεως, εἴτε μαντεύσας τὴν σκέψιν τῶν εὐπατριδῶν, ἐξηκολούθει νὰ γελᾷ κατὰ πρόσωπον αὐτῶν.

Οὐχ ἧττον, αἱ ἀπειλαὶ τοῦ βασιλέως καθίσταντο μᾶλλον ἐπείγουσαι καὶ τὰ κτυπήματα τοῦ πελέκεως τοῦ Κριλλιὼν ταχύτερα.

Προφανῶς, ἡ θύρα δὲν ἠδύνατο ν' ἀνθέξῃ ἐπὶ μακρὸν κατὰ τοιαύτης ἐπιθέσεως, τὴν ὁποίαν οὐδ' ἐπειρῶντο κἂν ν' ἀποκρούσωσιν.

Οὕτως ὁ δοὺξ δὲ Γκίζη, μετὰ βραχεῖαν διάσκεψιν, διέταξε τὴν ὑποχώρησιν.

Ἡ τοιαύτη διαταγὴ ἔκαμε τὸν Σχικὼ νὰ μειδιάσῃ, διότι, καθ' ἃς νύκτας διῆλθε μετὰ τοῦ Γορανφλότου εἰς τὴν Μονήν, ἐξήτασε τὸ ὑπόγειον, τοῦ ὁποίου τὴν ἔξοδον εἶχε καταστήσει γνωστὴν τῷ βασιλεῖ, ὅστις εἶχε τάξει πρὸ αὐτῆς τὸν Τοκενότον, ὑπαρχηγὸν τῶν Ἑλβετῶν.

Προφανῶς, λοιπόν, οἱ *Ἐρωτικοὶ* ἀλληλοδιαδόχως ἔμελλον νὰ πέσωσιν εἰς τὸ στόμα τοῦ λύκου.

Ὁ καρδινάλιος ἐγένετο πρῶτος ἄφαντος, παρακολουθούμενος ὑπὸ εἰκοσάδος εὐπατριδῶν.

Ἀκολούθως, ὁ Σχικὼ εἶδε παρελαύνοντα ἐνώπιόν του τὸν δοῦκα Γκίζην μετ' ἴσου ἀριθμοῦ μοναχῶν, καὶ ἔπειτα τὸν Μεγιέν, εἰς τὸν ὁποῖον λόγῳ τῆς πρὸς τὸ τρέχειν δυσκολίας του, ἕνεκα τοῦ μεγέθους τῆς γαστέρος του, εἶχεν ἀνατεθῇ φυσικῷ τῷ λόγῳ, ἡ ἐξασφάλισις τῆς ὑποχωρήσεως.

Ὅτε ὁ Μεγιὲν διῆλθε τελευταῖος πρὸ τοῦ κελλίου τοῦ Γορανφλότου, συρόμενος ἕνεκα τοῦ ὄγκου του, ὁ Σχικὼ δὲν ἐμειδίασε πλέον, ἀλλ' ἐξεκαρδίζετο γελῶν.

Δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας παρῆλθον, κατὰ τὰ ὁποῖα ὁ Σχικὼ ἔτεινε τὸ οὖς, πιστεύων, ὅτι ἤθελεν ἀκούσει τὸν θόρυβον τῶν βημάτων τῶν Ἑνωτικῶν, οἵτινες ἤθελον ἐπιστρέψει εἰς τὸ ὑπόγειον· πλήν, πρὸς μεγίστην ἔκπληξίν του, ὁ κρότος τῶν βημάτων, ἀντὶ νὰ πλησιάζῃ, ἀπεμακρύνετο.

Αἴφνης, σκέψις τις ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν τοῦ Σχικώ, ἥτις μετέβαλε τὸν γέλωτα εἰς βρυγμὸν τῶν ὀδόντων.

Μήπως οἱ Ἑνωτικοί, ἐννοήσαντες, ὅτι ἡ θύρα τοῦ ὑπογείου ἐφρουρεῖτο, ἀνεκάλυψαν ἑτέραν ἔξοδον ;

Ὁ Σχικὼ ἔμελλε νὰ ὁρμήσῃ ἐκτὸς τοῦ κελλίου, ὅτε ἡ θύρα ἐφράχθη ὑπὸ ἀμόρφου ὄγκου, ὅστις ἐγονυπέτησεν, ἀποσπῶν τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του.

— Ἄ ! ἄθλιος ἐγώ, ἐκραύγαζεν ὁ μοναχός. Ὦ ! ἀγαθέ μου ἄρχων Σχικώ, συγχωρήσατέ με.

— Πῶς ὁ Γορανφλότος, ὅστις εἶχεν ἀπέλθει πρῶτος, ἐπέστρεψεν.

— Ὦ ! ἀγαθέ μου, κύριε Σχικώ, ἀγαπητὲ ἄρχων μου ! ἐξηκολούθει λέγων ὁ Γορανφλότος· συγχωρήσατε τὸν ἀνάξιον φίλον σας, ὁ ὁποῖος μετανοεῖ εἰς τοὺς πόδας σας.

— Ἀλλὰ διατί δὲν ἔφυγες μὲ τοὺς ἄλλους, ἀνόητε ; ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ Σχικώ.

— Διότι δὲν ἠμπόρεσα ν' ἀπεράσω ἀφ' ὅπου ἀπερνοῦν ἐκεῖνοι, καλέ μου ἄρχων, διότι ὁ Κύριος, ἐν τῇ ὀργῇ του, μ' ἐτιμώρησε νὰ ἦμαι παχύς. Ὦ ! ἀθλία κοιλία ! ὦ ! ἀθλία παληοκοιλιά ! ἐκραύγαζεν ὁ μοναχός, γρονθοκοπῶν τὸ βλασφημούμενον μέρος τοῦ σώματός του. Ἄ ! διατί νὰ μὴ εἶμαι ἰσχνὸς ὡς σεῖς, κύριε Σχικώ ! Ὁποία εὐτυχία νὰ ἦναί τις ἰσχνός !

Ὁ Σχικὼ οὐδὲν ἠννόει ἐκ τῶν θρήνων τοῦ μοναχοῦ.

— Οἱ ἄλλοι, λοιπόν, διέρχονται ἔκ τινος μέρους ; ἐκραύγασεν ὁ Σχικὼ βροντωδῶς· οἱ ἄλλοι φεύγουν ;

— Βεβαίως, εἶπεν ὁ μοναχός, τί θέλετε νὰ πράξωσι ; νὰ περιμείνωσι τὴν ἀγχόνην ; ὦ ! ἀθλία κοιλία !

— Σιωπή ! ἀνέκραξεν ὁ Σχικώ, καὶ ἀποκρίθητε.

Ὁ Γορανφλότος ἀνηγέρθη ἐπὶ τῶν γονάτων του.

— Ἐρωτᾶτέ με, κύριε Σχικώ, ἀπεκρίθη· ἔχετε ὅλον τὸ δικαίωμα.

— Πῶς φεύγουσιν οἱ ἄλλοι ;

— Μὲ ὅλην τὴν ταχύτητα τῶν ποδῶν των !

— Ἐννοῶ . . . ἀλλὰ πόθεν ;

— Διὰ τοῦ φεγγίτου.

— Διάβολε ! διὰ τινος φεγγίτου ;

— Διὰ τῆς τρύπας, ἡ ὁποία φωτίζει τὸ ὑπόγειον τοῦ κοιμητηρίου.

— Μήπως ἐννοεῖς τὴν θύραν τοῦ ὑπογείου ; ἀποκρίθητι ταχέως.

— Ὄχι, ἀγαπητὲ κύριε Σχικώ. Ἡ θύρα τοῦ ὑπογείου ἐφυλάσσετο ἔξωθεν. Ὁ μέγας καρδιναλιος δὲ Γκίζης, ἐνῷ ἔμελλε νὰ την ἀνοίξῃ, ἤκουσεν ἕνα Ἑλβετόν, ὁ ὁποῖος ἔλεγε : *mich durstet*, ὅπερ σημαίνει, ὡς φαίνεται : *διψῶ*.

— Ἠξεύρω τί ἐννοεῖ, ἀνέκραξεν ὁ Σχικώ· ὥστε οἱ φυγάδες ἔλαβον ἄλλην διεύθυνσιν ;

— Ναί, ἀγαπητὲ κύριε Σχικώ, φεύγουν διὰ τοῦ ὑπογείου τοῦ κοιμητηρίου.

— Τὸ ὁποῖον καταλήγει ;

— Ἀφ' ἑνὸς εἰς τὴν κρύπτην καὶ ἀφ' ἑτέρου εἰς τὴν πύλην τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου.

— Ψεύδεσαι.

— Ἐγώ, ἄρχων μου !

— Ἐὰν ἔφευγον διὰ τοῦ ὑπογείου, τὸ ὁποῖον καταλήγει εἰς τὴν κρύπτην, θὰ ἔβλεπον αὐτοὺς διερχομένους ἐνώπιον τοῦ κελλίου.

— Δὲν εἶχον καιρόν, ἀγαπητὲ κύριε Σχικώ, νὰ κάμωσιν αὐτὴν τὴν μεγάλην στροφήν, καὶ διῆλθον διὰ τοῦ φεγγίτου.

— Διὰ τίνος φεγγίτου ;

— Διὰ τοῦ φεγγίτου, ὁ ὁποῖος ὑπάρ

χει εἰς τὸν κῆπον καὶ φωτίζει τὸ ὑπόγειον.

— Ὥστε σύ ;

— Ἐγώ, ὁ ὁποῖος εἶμαι πολὺ παχύς...

— Λοιπόν ;

— Δὲν ἠμπόρεσα ν' ἀπεράσω.

— Ἀλλ' ἀφοῦ σὺ δὲν ἠδυνήθης νὰ διέλθῃς . . . ἀνέκραξεν ὁ Σχικώ, φαιδρυνθεὶς τὸ πρόσωπον.

— Ὄχι, δὲν ἠμπόρεσα, μόλονότι κατέβαλον μεγάλας προσπαθείας· ἴδετε τὰ νῶτα καὶ τὸ στῆθός μου.

— Τότε ἐκεῖνος, ὅστις εἶναι παχύτερος σοῦ. . .

— Τίς, ἐκεῖνος ;

— Ὦ ! Θεέ μου ! εἶπεν ὁ Σχικώ, ἐάν με συνδράμῃς εἰς ταύτην τὴν περίστασιν, σοὶ ὑπόσχομαι μίαν ὑπερμεγέθη λαμπάδα· ὥστε οὐδ' αὐτὸς θὰ δυνηθῇ νὰ διέλθῃ.

— Κύριε Σχικώ.

— Ἐγείρου, ρασοφόρε.

Ὁ μοναχὸς ἠγέρθη ὅσον ἠδυνήθη ταχέως.

— Τώρα, ὁδήγησόν με εἰς τὸν φεγγίτην, εἶπεν ὁ Σχικώ.

— Ὅπου θέλετε, ἀγαπητέ μου ἄρχων.

— Προπορεύθητι, ἄθλιε, προπορεύθητι.

Ὁ Γορανφλότος ἤρχισε νὰ τριποδίζῃ ὅσον ταχέως ἠδύνατο, ἐγείρων ἐνίοτε τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐμμένων εἰς τὴν στάσιν του, ἕνεκα τῶν διὰ τοῦ σχοινίου καταφερομένων ἐπὶ τῶν νώτων αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Σχικὼ κτυπημάτων.

Ἀμφότεροι διῆλθον τὸν διάδρομον καὶ κατῆλθον εἰς τὸν κῆπον.

—Ἀπ' ἐδῶ, εἶπεν ὁ Γορανφλότος, ἀπ' ἐδῶ.

— Σιώπα καὶ βάδιζε, ἀνόητε.

Ὁ Γορανφλότος κατέβαλεν ἐσχάτην προσπάθειαν καὶ ἔφθασε σχεδὸν ἐγγύς τινων δένδρων, ὁπόθεν ἐφαίνετο, ὅτι ἐξήρχοντο κλαυθμηρισμοί.

— Ἐκεῖ, εἶπεν, ἐκεῖ.

Ἀποκαμὼν δ' ἔπεσεν ἐπὶ τῶν ὀπισθίων του.

Ὁ Σχικὼ προὐχώρησε τρία βήματα καὶ εἶδέ τι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, τὸ ὁποῖον συνεταράσσετο.

Πλησίον ἐκείνου τοῦ ἀντικειμένου, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ὡς τὰ ὀπίσθια τοῦ ζώου, ὅπερ ὁ Διογένης ἐκάλει ζῶον δίπουν ἄπτερον, ἔκειντο ἓν ξίφος καὶ ἓν ράσον.

Προφανῶς τὸ ἄτομον, τὸ ὁποῖον εἶχε συλληφθῇ εἰς ἐκείνην τὴν παγίδα, εἶχεν ἀποβάλει ἀλληλοδιαδόχως πάντα τὰ ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα ἠδύναντο νά το καταστήσωσι χονδρότερον, ὥστε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἀφωπλισμένος καὶ ἄνευ ράσου, εἶχε καταντήσει εἰς τὴν Ἀδαμιαίαν κατάστασιν.

Οὐχ ἧττον, ὡς ὁ Γορανφλότος, κατέβαλλεν ἀνωφελεῖς προσπαθείας, ὅπως γίνῃ ἐξ ὁλοκλήρου ἄφαντος.

—Διάβολε! διάβολε! ἐφώναξεν ὁ φυγὰς μὲ ἀποπνιγομένην φωνήν. Θὰ προὐτίμων νὰ διέλθω δι' ὅλης τῆς φρουρᾶς. Οἴμοι ! μή με σύρετε τόσον ἰσχυρῶς, φίλοι μου, θ' ἀπεράσω σιγὰ σιγά· αἰσθάνομαι ὅτι προχωρῶ, ὄχι ταχέως, ἀλλὰ προχωρῶ.

— Καλέ, ὁ κύριος δὲ Μεγιέν, ἐψιθύρισεν ὁ Μονσορὼ ἐν ἐκστάσει. Πανάγαθε Θεέ μου, ἐκέρδισας τὴν λαμπάδα σου.

— Δὲν ἐπεκλήθην Ἡρακλῆς ἄνευ λόγου, ἐπανέλαβεν ἡ φωνή, θ' ἀποσπάσω αὐτὸν τὸν λίθον.

Κατέβαλε δὲ βιαίαν προσπάθειαν, ὥστε πραγματικῶς ὁ λίθος ἐσείσθη.

— Περίμενε, εἶπε λίαν χαμηλοφώνως ὁ Σχικώ, περίμενε.

Ἐκτύπησε δὲ τοὺς πόδας του θορυβωδῶς, ὡς τις τρέχων.

— Ἔρχονται, εἶπον διάφοροι φωναὶ εἰς τὸ ὑπόγειον.

— Ἄ ! εἶπεν ὁ μοναχός, ὡς ἐὰν εἶχε φθάσει ἀσθμαίνων. Ἄ ! σὺ εἶσαι ἄθλιε καλόγηρε.

— Μὴ λαλήσητε, ἐξοχώτατε, ἐψιθύρισαν αἱ φωναί, σᾶς ἐκλαμβάνει ἀντὶ τοῦ Γορανφλότου.

— Ἄ ! σὺ εἶσαι βάρος τῆς γῆς; *pondus immobile*, ὁρίστε, ἄ ! σὺ εἶσαι, *indigesta moles*, ὁρίστε.

Ἀνὰ πᾶσαν δ' ἐπιφώνησιν, ὁ Σχικώ, ἐπιτυχὼν τοῦ τόσον ἐπιθυμητοῦ σκοποῦ τῆς ἐκδικήσεώς του, κατέφερε, δι' ὅλης τῆς δυνάμεώς του, ἐπὶ τῶν σαρκωδῶν μελῶν τοῦ Μεγιέν, τὸ σχοινίον, διὰ τοῦ ὁποίου εἶχε μαστιγώσει τὸν Γορανφλότον.

— Σιωπή, ἔλεγον πάντοτε αἱ φωναί, σᾶς ἐκλαμβάνει ἀντὶ τοῦ Γορανφλότου.

Τῷ ὄντι δ' ὁ Μεγιὲν παρεπονεῖτο ὑποκώφως, ἐνῷ ταὐτοχρόνως ἐδιπλασίαζε τὰς προσπαθείας του, ὅπως ἀποσπάσῃ τὸν λίθον.

— Ἄ ! συνωμότα, ἐξηκολούθησεν ὁ Σχικώ· ἄ ! ἀνάξιε μοναχέ· λάβε διὰ τὴν μέθην σου· λάβε διὰ τὴν ὀκνηρίαν σου· λάβε διὰ τὴν ὀργήν σου· λάβε διὰ τὴν λαγνείαν σου· λάβε διὰ τὴν λαιμαργίαν σου. Λυποῦμαι, ὅτι εἶναι μόνον ἑπτὰ τὰ θανάσιμα ἁμαρτήματα· λάβε, λάβε, λάβε δι' ὅλα σου τὰ ἐλαττώματα.

— Κύριε Σχικώ, ἔλεγεν ὁ Γορανφλότος κάθιδρως· κύριε Σχικώ, λάβετε εὐσπλαγχνίαν δι' ἐμέ.

— Ἄ ! προδότα, ἐξηκολούθησεν ὁ Σχικώ, πάντοτε κτυπῶν· λάβε διὰ τὴν προδοσίαν σου.

— Χάριν ! ἐψιθύριζεν ὁ Γορανφλότος, νομίζων, ὅτι ἠσθάνετο ἐφ' ἑαυτοῦ τὰ κτυπήματα, τὰ ὁποῖα ἔπιπτον ἐπὶ τοῦ Μεγιέν, χάριν, ἀγαπητὲ κύριε Σχικώ.

Ἀλλ' ὁ Σχικώ, ἀντὶ ν' ἀναχαιτίζηται, ἐμεθύετο ἐκ τῆς ἐκδικήσεως καὶ ἐδιπλασίαζε τὰ κτυπήματα.

Ὁ Μεγιέν, οἷον δήποτε ἂν εἶχε κράτος ἐφ' ἑαυτοῦ, δὲν ἠδύνατο νὰ κρατήσῃ τοὺς στεναγμούς του.

— Ἄ ! ἐξηκολούθησεν ὁ Σχικώ, διατί ὁ Θεὸς νὰ μὴ εὐδοκήσῃ νὰ ὑποκαταστήσῃ εἰς τὸ ἀγροῖκον σῶμά σου, εἰς τὸ πρόστυχον κουφάρι σου, τὰς ὑψηλοτάτας καὶ ἰσχυροτάτας ὡμοπλάτας τοῦ δουκὸς δὲ Μεγιέν, πρὸς τὸν ὁποῖον ὀφείλω ἓν πλῆθος ραβδισμῶν, τῶν ὁποίων οἱ τόκοι τρέχουσι πρὸ ἑπτὰ ἐτῶν !... Λάβε, λάβε, λάβε.

Ὁ Γορανφλότος ἐξέπεμψε στεναγμὸν καὶ ἔπεσε.

— Ὁ Σχικώ, ἐφώνησεν ὁ δούξ.

— Ναί, ἐγὼ αὐτός, ναί, ὁ Σχικώ, ἀνάξιε δοῦλε τοῦ βασιλέως, ὁ Σχικώ, ἀσθενὴς βραχίων, ὅστις ἐπεθύμει νὰ εἶχε τὰς ἑκατὸν χεῖρας τοῦ Βριάρεω διὰ ταύτην τὴν εὐκαιρίαν.

Ἔτι μᾶλλον ἐξαπτόμενος, ἐπανέλαβε τὰς μαστιγώσεις μετὰ τοσαύτης μανίας, ὥστε ὁ ξυλοκοπούμενος συναθροίσας τὰς δυνάμεις του, ἀνήγειρε τὸν λίθον ἐν τῷ παροξυσμῷ τῶν ἀλγηδόνων καί, μὲ τὰ νῶτα καταξεσχισμένα καὶ τοὺς νεφροὺς αἱμοφύρτους, ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν φίλων του.

Τὸ τελευταῖον κτύπημα τοῦ Σχικὼ ἔτυψε τὸ κενόν.

Τότε ὁ Σχικὼ ἐστράφη καὶ εἶδεν, ὅτι ὁ πραγματικὸς Γορανφλότος ἦτο λιπόθυμος, ἐὰν μὴ ἐξ ἀλγηδόνων, τοὐλάχιστον ἐκ φρίκης.

ΠΔ'

Τί συνέβαινε πρὸς τὸ μέρος τῆς Βαστίλλης

Ἦτο ἡ ἑνδεκάτη ὥρα τῆς νυκτὸς καὶ ὁ δοὺξ δ' Ἀνζιοῦ περιέμενεν ἀνυπομόνως εἰς τὸ γραφεῖόν του, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀποσυρθῆ, ὅπως ἀγγελιαφόρος τις τοῦ δουκὸς δὲ Γκίζη ἀναγγείλῃ αὐτῷ τὴν παραίτησιν τοῦ βασιλέως ἀδελφοῦ του.

Μετέβαινε καὶ ἐπέστρεφεν ἀπὸ τοῦ παραθύρου εἰς τὴν θύραν τοῦ γραφείου καὶ ἀπὸ ταύτης εἰς τὰ παράθυρα τοῦ ἀντιθαλάμου, παρατηρῶν τὸ μέγα ὡρολόγιον, τοῦ ὁποίου τὰ δευτερόλεπτα ἀντήχουν ἐντὸς τῆς ἐξ ἐπιχρύσου ξύλου θήκης.

Αἴφνης ἤκουσεν ἕνα ἵππον, ὅστις ἐκόαινεν εἰς τὴν αὐλήν, νομίσας δ' ὅτι ἦτο ὁ ἵππος ἀγγελιαφόρου, ἔδραμε καὶ προέβαλεν ἐκ τοῦ παραθύρου· ἐκεῖνος ὅμως ὁ ἵππος, τὸν ὁποῖον ἱπποκόμος ἐκράτει ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ, περιέμενε τὸν κύριόν του.

Ὁ κύριος ἐξῆλθεν ἐκ τῶν ἐσωτερικῶν δωμάτων, ἦτο δ' ὁ Βουσύ, ὅστις, ὡς ἀρχηγὸς τῶν σωματοφυλάκων, εἶχεν ἔλθει, πρὶν ἢ ἀπέλθῃ εἰς τὴν συνέντευξιν, ὅπως δώσῃ τὸ σύνθημα τῆς νυκτός.

Ὁ δούξ, ἰδὼν τὸν εὐειδῆ καὶ ἀνδρεῖον νεανίαν, καθ' οὗ οὐδὲν εἶχε παράπονον, ᾐσθάνθη στιγμιαιαστύψεις συνειδότος ἀλλά, καθ' ὅσον ἔβλεπεν αὐτὸν πλησιάζοντα εἰς τὴν ὑπὸ θεράποντος κρατουμένην λαμπάδα, τὸ δὲ πρόσωπόν του ἐφωτίσθη καὶ ἐπ' αὐτοῦ ὁ δοὺξ διέκρινε τὴν λόγῳ τῶν ἐλπίδων καὶ τῆς εὐτυχίας χαράν, κατελήφθη αὖθις ὑπὸ τῆς ἀκαταμαχήτου ζηλοτυπίας του.

Ὁ Βουσύ, ἀγνοῶν ὅτι ὁ δοὺξ παρετήρει αὐτὸν καὶ κατεσκόπευε τὰ ἐπὶ τοῦ προσώπου του ζωγραφούμενα αἰσθήματα, ἀφοῦ ἔδωκε τὸ σύνθημα, περιετυλίχθη διὰ τοῦ μανδύου του, ἵππευσε, καί, κεντήσας τὸν ἵππον του, ὥρμησε θορυβωδῶς ὑπὸ τὸν ἠχηρὸν θόλον.

Πρὸς στιγμὴν ὁ δούξ, ἀνησυχῶν ὅτι οὐδεὶς ἀγγελιαφόρος ἤρχετο, ἐσκέφθη νὰ ἐξαποστείλῃ τινὰ πρὸς ἀναχαίτισιν τοῦ Βουσύ, διότι ἐφρόνει, ὅτι ὁ νεανίας ἤθελε σταθμεύσει ἐπὶ μικρὸν εἰς τὸ μέγαρόν του· πλὴν ἐφαντάσθη τὸν Βουσὺ γελῶντα μετὰ

τῆς Ἀρτέμιδος διὰ τὸν περιφρονούμενον ἔρωτά του καὶ τιθέμενον αὐτόν, τὸν πρίγκηπα, ἐν ἴσῃ μοίρᾳ μετὰ περιφρονουμένου συζύγου, τὰ δὲ πονηρὰ αἰσθήματά του κατίσχυσαν αὖθις τῶν ἀγαθῶν.

Ὁ Βουσὺ ἐμειδία ἐξ εὐτυχίας, τὸ δὲ μειδίαμά του ὁ πρίγκηψ ἐθεώρησεν ὕβριν, ἑπομένως ἀφῆκεν αὐτὸν ν' ἀπέλθῃ· ἐὰν ἐφαίνετο μελαγχολικὸς καὶ τεθλιμμένος, ἴσως ἤθελεν ἀποτρέψει αὐτὸν τοῦ νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴν συνέντευξιν.

Ὁ Βουσύ, μόλις ἐξελθὼν τοῦ μεγάρου Ἀνζιοῦ, ἐγκατέλιπε τὴν ὁρμητικὴν στάσιν του, ὡσεὶ φοβούμενος αὐτὸν τὸν θόρυβον τῆς πορείας του, μεταβὰς δ' εἰς τὸ μέγαρόν του παρέδωκε τὸν ἵππον εἰς ἱπποκόμον, ὅστις μετὰ σεβασμοῦ ἐλάμβανε μάθημα ἱππιατρικῆς παρὰ τοῦ Ρεμῆ.

— Ἄ! ἄ! εἶπεν ὁ Βουσύ, ἰδὼν τὸν νεαρὸν ἰατρόν. εἶσαι σύ, Ρεμῆ;

— Ναί, ἐξοχώτατε, ὅλος καὶ ὅλος.

— Καὶ δὲν κατεκλίθης εἰσέτι;

— Μετὰ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας θὰ ἐκοιμώμην, ἐξοχώτατε. Τῇ ἀληθείᾳ, ἀφ' οὗ ἐστερήθην τοῦ τραυματίου μου, αἱ ἡμέραι μοὶ φαίνονται, ὅτι ἔχουσι τεσσαράκοντα ὁκτὼ ὥρας.

— Μήπως ἀνιᾷς; ἠρώτησεν ὁ Βουσύ.

— Τὸ φοβοῦμαι.

— Καὶ ὁ ἔρως σου;

— Ἄ! σᾶς το εἶπον πολλάκις· τὸν ἐβαρύνθην καὶ μόνον ὠφελίμους μελέτας κάμνω ἐπ' αὐτοῦ.

— Ὥστε ἡ Γερτρούδη ἐγκατελείφθη;

— Ἐντελῶς.

— Ἀπέκαμες;

— Νὰ ξυλίζωμαι. Τοιουτοτρόπως ἡ ἁμαζών μου, ἥτις, κατὰ τὰ λοιπά, ἦτο ἀξιόλογος νέα, ἐξεδήλου τὸν ἔρωτά της.

— Καὶ ἡ καρδία σου δὲν σοι λαλεῖ ὑπὲρ αὐτῆς ἀπόψε;

— Διατί ἀπόψε, ἐξοχώτατε;

— Διότι θά σε προσελάμβανον μαζύ μου.

— Εἰς τὴν Βαστίλλην;

— Ναί.

— Ὑπάγετε ἐκεῖ;

— Ἀναμφιβόλως.

— Καὶ ὁ Μονσορώ;

— Εἶναι εἰς τὴν Κομπιένην, φίλτατέ μοι, ὅπου προετοιμάζει τὰ τῆς θήρας διὰ τὸν βασιλέα.

— Εἶσθε βέβαιος, ἐξοχώτατε;

— Ἡ διαταγὴ τῷ ἐδόθη δημοσίως σήμερον τὴν πρωΐαν.

— Ἄ!

— Ὁ Ρεμῆ ἔστη ἐπὶ μικρὸν σκεπτικός.

— Ὥστε; εἶπε μετ' ὀλίγον.

— Ὥστε διῆλθον τὴν ἡμέραν, εὐχαριστῶν τὸν Θεὸν διὰ τὴν στελλομένην μοι εὐτυχίαν, μεταβαίνω δὲ νὰ διέλθω τὴν νύκτα, ἀπολαμβάνων τῆς τοιαύτης εὐτυχίας.

— Καλά. Ἰορδάνη, τὸ ξίφος μου, εἶπεν ὁ Ρεμῆ.

Ὁ ἱπποκόμος εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν.

— Μετέβαλες, λοιπόν, γνώμην; ἠρώτησεν ὁ Βουσύ.

— Ὡς πρὸς τί;

— Διότι λαμβάνεις τὸ ξίφος σου.

— Θέλω νὰ συνοδεύσω ὑμᾶς μέχρι τῆς θύρας διὰ δύο λόγους.

— Τίνας;

— Τὸν πρῶτον, ἐκ τοῦ φόβου μήπως, καθ' ὁδόν, κάμετε κακήν τινα συνάντησιν.

Ὁ Βουσὺ ἐμειδίασε.

— Γελᾶτε, ἐξοχώτατε. Ἠξεύρω ὅτι, δὲν φοβεῖσθε τὰς κακὰς συναντήσεις καὶ ὅτι ὁ ἰατρὸς Ρεμῆ εἶναι ἀσθενὴς σύντροφος· πλὴν ἧττον εὐχερῶς προσβάλλονται δύο ἄνδρες ἀνθ' ἑνός. Τὸν δεύτερον, διότι ἔχω νὰ δώσω ὑμῖν πλῆθος καλῶν συμβουλῶν.

— Ἐλθέ, ἀγαπητέ μοι, Ρεμῆ, ἐλθέ. Θέλομεν συνδιαλεχθῆ περὶ αὐτῆς, διότι, μετὰ τὴν ἡδονὴν νὰ βλέπῃ τις τὴν ἀγαπωμένην γυναῖκα, δὲν γινώσκω μειζονα ἡδονὴν τοῦ νὰ λέγῃ περὶ αὐτῆς.

— Ὑπάρχουσιν ἐπίσης ἄνδρες, ἀπήντησεν ὁ Ρεμῆ, οἵτινες προτάσσουσι τὴν ἡδονὴν τοῦ νὰ λέγωσι, τῆς ἡδονῆς τοῦ νὰ βλέπωσι τὴν ἀγαπωμένην γυναῖκα.

— Ὁ καιρὸς μοὶ φαίνεται πολὺ ἄστατος, εἶπεν ὁ Βουσύ.

— Εἰς λόγος περισσότερον, ὅπως ἔλθω μαζύ σας· ὁ οὐρανὸς εἶναι ὁτὲ μὲν αἴθριος, ὁτὲ δὲ νεφελώδης. Ἐγὼ ἀγαπῶ τὴν ποικιλίαν. Εὐχαριστῶ, Ἰορδάνη, προσέθετο, στραφεὶς πρὸς τὸν ἱπποκόμον, ὅστις εἶχε φέρει τὸ ξίφος του.

Εἶτα δ' ἀποταθεὶς πρὸς τὸν κόμητα:

— Εἶμαι εἰς τὰς προσταγάς σας, ἐξοχώτατε, εἶπεν· ἂς ἀπέλθωμεν.

Ὁ Βουσὺ ἔλαβε τὸν βραχίονα τοῦ ἰατροῦ καὶ ἀμφότεροι διηυθύνθησαν πρὸς τὴν Βαστίλλην.

Ὁ Ρεμῆ εἶχεν εἴπει πρὸς τὸν κόμητα, ὅτι ἔμελλε νὰ τῷ δώσῃ πλῆθος καλῶν συμβουλῶν, τῷ ὄντι δέ, μόλις ἐξῆλθον τοῦ μεγάρου, ὁ ἰατρὸς ἤρχισε ν' ἀπαγγέλλῃ λατινιστὶ πλείστας σπουδαίας ῥήσεις, ὅπως ἀποδείξῃ τῷ Βουσύ, ὅτι δὲν ἔπραττεν ὀρθῶς νὰ ἐπισκεφθῇ, ἐκείνην τὴν νύκτα, τὴν Ἀρτέμιδα, ἐνῷ ὤφειλε νὰ μείνῃ ἥσυχος εἰς τὴν κλίνην του, διότι, συνήθως, ὁ ἀνὴρ μονομαχεῖ κακῶς, ἐὰν ἐκοιμήθη κακῶς· μετὰ δὲ τ' ἀποφθέγματα τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς μετέβη εἰς τὴν μυθολογίαν, διηγηθεὶς μετὰ χάριτος, ὅτι, συνήθως, ἡ Ἀφροδίτη ἀφώπλιζε τὸν Ἄρην.

Ὁ Βουσὺ ἐμειδία καὶ ὁ Ρεμῆ ἐπέμενε.

— Ρεμῆ, εἶπεν ὁ κόμης, ὁσάκις ὁ βραχίων μου κρατεῖ ξίφος, προσκολλᾶται τοιουτοτρόπως μετ' αὐτοῦ, ὥστε αἱ ἶνες τῆς σαρκὸς προσλαμβάνουσι τὴν σκληρότητα καὶ τὴν εὐλυγισίαν τοῦ χάλυβος, ἐνῷ, ταυτοχρόνως, ὁ χάλυψ φαίνεται ζωογονούμενος καὶ θερμαινόμενος, ὡς ἡ ζῶσα σάρξ. Ἀπὸ ἐκείνης τῆς στιγμῆς, τὸ ξίφος μου εἶναι βραχίων καὶ ὁ βραχίων μου ξίφος. Ἔκτοτε, ἐννοεῖς; δὲν πρόκειται πλέον περὶ ῥώμης καὶ περὶ σωματικῆς διαθέσεως. Ἡ λεπὶς δὲν ἀποκάμνει.

— Ὄχι, πλὴν ἀμβλύνεται.

— Μή το φοβεῖσαι.

— Ἄ! φίλτατέ μοι κύριε, ἐξηκολούθησεν ὁ Ρεμῆ, αὔριον, τὸ ἐννοεῖτε, πρόκειται νὰ κατέλθητε εἰς ἀγῶνα, ὡς τὸν τοῦ Ἡρακλέους κατὰ τοῦ Ἀνταίου, ὡς τὸν τοῦ Θησέως κατὰ τοῦ Μυνωταύρου, ὡς τὸν ἀγῶνα τῶν Τριάκοντα, ὡς τὸν τοῦ Βαϋάρδου· ὁ ἀγὼν ὑμῶν θέλει εἶναι ὁμηρικός, γιγάντειος, ἀδύνατος· πρόκειται περὶ ἀγῶνος, περὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἱστορία θέλει ποιήσηται λόγον ὡς περὶ ἀγῶνος ἐκτάκτου, ἐννοεῖτε δ' ὅτι δὲν θέλω, δὲν θέλω νὰ θίξωσι κἂν τὸ δέρμα ὑμῶν.

Ἕπεται συνέχεια.

Δμλ.

Μετὰ πολλῆς τῆς εὐχαριστήσεως προσφέρομεν σήμερον τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις διήγημα ἐκ τῶν καλλίστων τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως *Θωμᾶ Βαίλεϋ Ἄλδριχ*, διότι κύριον ἡμῶν μέλημα προεθέμεθα ἵνα γνωρίζωμεν τῷ Ἕλληνι ἀναγνώστῃ τὰ κάλλιστα τῆς ξένης φιλολογίας προϊόντα. Ὁ βιομηχανικὸς καὶ θετικὸς μεταξὺ ὅλων λαὸς οὗτος, ἔχει ἰδιαιτέραν καλαισθησίαν τόσον διὰ τὸ πνεῦμα ὅσον καὶ διὰ τὸ φανταστικῶδες τῆς διηγήσεως, καὶ τούτου ἕνεκα πᾶν ὅ,τι ἐξέρχεται τῆς γραφίδος τῶν Ἀμερικανῶν συγγραφέων ἔχει τι τὸ παράδοξον, τὸ πρωτότυπον καὶ τὸ ἐλκυστικόν. *Ὁ Θωμᾶς Βαίλεϋ Ἄλδριχ* εἶναι δημοτικώτατος εἰς τοὺς συμπατριώτας αὐτοῦ καὶ ἡ φήμη του, διαβᾶσα τὸν ὠκεανόν, ἔφθασεν εἰς Εὐρώπην, ἥτις μετέφρασεν ἔργα τού τινα. Τὰ ἔργα αὐτοῦ εἰσὶ ποιήσεις καὶ πεζά, ἐν οἷς διακρίνει τις τὸ παρατηρητικὸν καὶ τὴν λεπτότητα τοῦ ὕφους του, ὡς τρανῶς ἀποδεικνύεται ἐν τῷ γνωστοτάτῳ ἐν Εὐρώπῃ κατωτέρῳ δημοσιευομένῳ διηγήματί του, *Μαριωρὴ Δάβ*, ἐν ᾧ καταφαίνεται ἰδιαίτερον λεπτὸν ὕφος καὶ ἀποφυγὴ τῶν κοινῶν. *Ὁ Θωμᾶς Βαίλεϋ Ἄλδριχ* ἄγει νῦν τὸ πεντηκοστὸν πρῶτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἅτε γεννηθεὶς τῷ 1836.

ΜΑΡΙΩΡΗ ΔΑΒ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥ ΘΩΜΑ ΒΑΙΛΕΥ ΑΛΔΡΙΧ

Α'

Ὁ ἰατρὸς Διλὼν τῷ Ἐδουάρδῳ Δελανέϋ.-Εἰς Πεῦκα.

8 Αὐγούστου 1872.

Φίλτατέ μοι.

Εὐχαρίστως σὲ διαβεβαιῶ ὅτι αἱ ἀνησυχίαι σου δὲν εἰσὶν εὔλογοι. Ὁ Φλέμιγκ εἶναι καταδεδικασμένος νὰ μείνῃ ἐξηπλωμένος ἐπὶ τρεῖς ἢ τέσσαρας ἑβδομάδας καὶ ἔπειτα, κατὰ τὰς ἀρχὰς τοὐλάχιστον, νὰ μεταχειρίζηται τὴν κνήμην του μετὰ πολλῆς προσοχῆς. Τοιούτου εἴδους θραῦσις εἶναι πάντοτε πληκτικὸν πρᾶγμα, ἀλλ' εὐτυχῶς ἡ ἰδική του ἐτέθη καλλίστα ὑπὸ τοῦ χειρουργοῦ εἰς τὴν θέσιν της, ὅστις τυχαίως μετέβη εἰς τὸ φαρμακεῖον, εἰς ὃ οὗτος μετεφέρθη μετὰ τὴν πτῶσίν του· δὲν φοβοῦμαι λοιπὸν οὐδὲν σοβαρὸν ἐπακολούθημα. Φυσικῶς ὁ φίλος μας ἔχει κάλλιστα, οὐχ ἧττον σοὶ ὁμολογῶ ὅτι ἡ εὐερέθιστος καὶ νοσώδης κατάστασις αὐτοῦ, εἰς ἣν τὸν βλέπω, οὐδόλως μὲ ἀπασχολεῖ. Γνωρίζεις τὴν φυσικὴν σφοδρότητα τοῦ χαρακτῆρός του, πόσην δὲ ἀνάγκην ἔχει κινήσεως καὶ ἐνεργητικότητος, καὶ πόσον εὐχαριστεῖται νὰ ἐνασχολῆται δι' ὁποιονδήποτε πρᾶγμα· κατὰ τὰ ἄλλα εἶναι λίαν ἀξιαγάπητος νέος, τώρα ὅμως, τί νὰ σὲ εἴπω, δὲν εἶναι πλέον ἀξιαγάπητος, τοὐναντίον ἐγένετο καθ' ὑπερβολὴν δύστροπος. Ἡ δεσποινὶς Φανὴ Φλέμιγκ, δραμοῦσα ἐκ Νεουπόρ, ἔνθα ἡ οἰκογένεια διέρχεται τὸ θέρος, διὰ νὰ τὸν περιποιηθῇ, ἀπεπέμφθη τὴν ἐπιοῦσαν πρωΐαν μετὰ δακρύων. Ἔχει τὰ *Ἄπαντα* τοῦ Βαλζάκ, εἴκοσι καὶ ὁκτὼ τόμους, σεσωρευμένα ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου του, διὰ νὰ τοὺς ῥίπτῃ εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ Βάτκινς, ὁσάκις τὸ

πρότυπον τοῦτο τῶν ὑπηρετῶν παρουσιάζεται μὲ τὸ φαγητὸν αὐτοῦ. Χθὲς ὅλως ἀθῶως εἶχον κομίσῃ εἰς τὸν Φλέμιγκ μικρὸν κάνιστρον πλῆρες λειμωνίων — εἰξεύρεις δὲ ὅτι φλοιὸς λειμωνίου ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου προὐξένησε τὴν πτῶσίν του. Μόλις παρετήρησε τοὺς δυστυχεῖς τούτους καρποὺς καὶ κατελήφθη ὑπὸ ἀπεριγράπτου μανίας. Ἀλλὰ μήπως εἶναι ἡ μικροτέρα αὐτοῦ ὀργὴ αὕτη; Ἄλλοτε μένει μὲ καταβεβιβασμένην τὴν κεφαλὴν θεωρῶν τὴν συντετριμμένην κνήμην του μετὰ σκυθρωποῦ καὶ σιωπηλοῦ ἀπελπισμοῦ. Ὅταν τὸν καταλαμβάνῃ ἡ μελαγχολία αὕτη, συχνάκις ἐφ' ὁλόκληρον ἡμέραν, οὐδὲν δύναται νὰ τὸν διασκεδάσῃ. Ἀρνεῖται νὰ φάγῃ, δὲν ἀναγινώσκει οὐδεμίαν ἐφημερίδα, καὶ αὐτὰ δὲ τὰ βιβλία οὐδὲν ἄλλο δι' αὐτὸν θέλγητρον ἔχουσιν, εἰ μὴ ἵνα τὰ ἐκσφενδονίζῃ κατὰ τοῦ ὑπηρέτου του.

Ἀληθῶς ἡ κατάστασίς του κινεῖ τὸν οἶκτον. Ἂν προέκειτο περὶ πτωχοῦ τινος, τοῦ ὁποίου ἡ ἡμερησία ἐργασία νὰ ἔτρεφεν ὁλόκληρον οἰκογένειαν, τὸ εὐερέθιστον καὶ ὁ ἀποκαμὸς οὗτος θὰ ἐξηγοῦντο, ἀλλὰ προερχόμενα ἀπὸ ὅλως ἀμέριμνον νέον, δὲν φαίνονται τερατώδη; Ἂν ἐξακολουθήσῃ νὰ κατέχηται ὑπὸ τῶν παραζενιῶν του τούτων, ἐπὶ τέλους θὰ πάθῃ φλόγωσιν τῆς περόνης τῆς κνήμης του, διότι ἡ περόνη ἐθραύσθη. Αἱ περιγραφαί μου ἐτελείωσαν· κατέχω ναρκωτικὰ ἵν' ἀποκοιμίζω τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τοὺς ἀνακουφίζω, ἀλλὰ στεροῦμαι πανακείας διὰ τοὺς τρελλούς· τοῦτο ὑπερβαίνει τὴν δύναμίν μου. Ἴσως σὺ εἶσαι ἐπιδεξιώτερος ἐμοῦ, διότι εἶσαι στενὸς φίλος τοῦ Φλέμιγκ. Γράψε πρὸς αὐτόν — γράφε του συχνά, διασκέδασέ τον, ἐνίσχυσέ τον, καὶ ἐμπόδισέ τον ἀπὸ τοῦ νὰ πέσῃ εἰς ἐντελῆ μαρασμόν. Ἡ καταναγκαστικὴ φυλάκισίς του μὴ ταράττῃ ἄγνωστά τινα σχέδια; Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, θὰ τὰ μαθῇς σύ, καὶ δυνατὸν νὰ τὸν συμβουλεύσῃς καλῶς. Ἐλπίζω ὁ κύριος πατήρ σας νὰ ὠφελήθῃ ἐκ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἀέρος. Διατελῶ ὅλως ὑμέτερος.

Β'

Ἐδουάρδος Δελανέϋ τῷ Ἰωάννῃ Φλέμιγκ. Δυτικὴν ὁδόν, ἀριθ. 38, εἰς Νέαν Ὑόρκην.

9 Αὐγούστου.

Ἀγαπητέ μου Ἰωάννη, σήμερον τὴν πρωΐαν ἔμαθον ἐξ ἐπιστολῆς τοῦ Διλὼν ὅτι ἡ πτῶσίς σου δὲν ἦτο τόσον σοβαρὰ ὅσον ἔζω διεδόθη. Ὁ Διλὼν μετὰ τρεῖς ἑβδομάδας θὰ σὲ θεραπεύσῃ, ἂν θελήσῃς νὰ λάβῃς μικρὰν ὑπομονὴν καὶ νὰ τὸν ἀκούσῃς. Ἔλαβες τὴν ἐπιστολήν μου τῆς παρελθούσης τετάρτης; Κατ' ἀρχὰς ἡ εἴδησις τοῦ δυστυχήματός σου μὲ εἶχε καταπλήξῃ.

Φανταζόμαι ὅτι θὰ φαινήσαι ὡς μικρὸς ἅγιος μὲ τὴν κνήμην αὐτὴν ἐντὸς θήκης. Βεβαίως ἐφάνης πολὺ ἀνεπιτήδειος, ἀφ' οὗ ὑπεσχέθημεν ἀλλήλοις ὅτι θὰ διασκεδάσωμεν ἐπὶ ἕνα μῆνα, ἀλλὰ πρέπει νὰ λάβωμεν ἄλλην ἀπόφασιν. Πρὸ πάντων λυποῦμαι μήπως ἡ ὑγεία τοῦ πατρός μου μ' ἐμποδίσῃ νὰ τὸν καταλίπω. Εἶναι καλλίτερα, διότι ὁ θαλάσσιος ἀὴρ εἶναι τὸ φυσικὸν στοιχεῖόν του· ἔχει ὅμως ἀκόμη ἀνάγκην τοῦ βραχίονός μου διὰ τοὺς περιπάτους του, καὶ μεγάλων ἐκ μέρους μου περιποιήσεων. Δὲν εἰμπορῶ λοιπὸν νὰ ἔλθω, ἀγαπητὲ Ἰωάννη, ἀλλὰ θὰ ἐπωφεληθῶ τοὐλάχιστον τῶν πολλῶν ἀνέσεών μου διὰ νὰ σοὶ γράφω ἐκτεταμένως, ἂν σοὶ εὐαρεστῇ τοῦτο. Δυστυχῶς πολλὰ πράγματα δὲν θὰ ἔχω νὰ σοὶ γράφω. Ἂν κατῴκουν πλησίον τῆς ἀκτῆς θὰ σοὶ περιέγραφον τὸν χαρακτῆρα καὶ θὰ σ' ἔκαμνον νὰ φανταστῇς πλῆθος νυμφῶν καὶ νηρηΐδων, μὲ τὰς κόμας αὐτῶν—εἴτε ἦσαν ξέναι εἴτε οὐ —μὲ τὰς ξανθὰς ἢ μελαγχροινὰς χαίτας αὐτῶν ἐξηπλωμένας ἐπὶ λευκῶν ὤμων. Θὰ εἶχες τὴν Ἀφροδίτην μὲ ὠμόλινον, μὲ νυκτερινὴν ἐνδυμασίαν, μὲ ἐνδυμασίαν τοῦ λουτροῦ, ἀλλ' εὑρίσκομαι μακρὰν αὐτῶν, δυστυχῶς, ἐξωρισμένος ἐντὸς ἐπαύλεως, ἐπὶ διαβατικοῦ δρόμου, δύω μίλια μακρὰν τῶν ξενοδοχείων. Ὁ βίος μας λοιπὸν εἶναι λίαν μονότονος. Ἂν ἤμην τοὐλάχιστον μυθιστοριογράφος! Ἡ παλαιὰ αὕτη οἰκία μὲ τὰς πλήρεις ἄμμου πλάκας της, μὲ τὰ ὑψηλὰ σανιδώματά της, μὲ τὰ στενὰ παραθυρά της, ἄγοντα εἰς δέσμην πευκῶν μεταμορφουμένων εἰς αἰολικὰς ἅρπας ὁσάκις ὁ ἄνεμος πνέει, θὰ ἦτο τὸ καλλίτερον μέρος διὰ νὰ γράψω θερινήν τινα ἱστορίαν, ἐξ ἐκείνων εἰς ἃς φαντάζεταί τις ὅτι ἀναπνέει τὰς εὐῳδίας τοῦ δάσους καὶ τὴν αὔραν τῆς θαλάσσης· θὰ ἐπεθύμουν νὰ γράψω μυθιστόρημά τι ὅμοιον μὲ τὰ τοῦ Ρώσσου ἐκείνου Τουργκένιεφ. Ἐν τούτοις ἐρωτῶ ἐμαυτὸν ἂν Ἐκίζα τις ἢ Ἀλεξάνδρα τις Παυλόβνα θὰ κατώρθου νὰ συγκινήσῃ τὴν καρδίαν νέου συχνοῦς πόνους ἔχοντος εἰς τὴν κνήμην, ἐρωτῶ ἐμαυτὸν ἂν τις ἐκ τῶν τελειοτέρων δεσποινίδων μας, ἀγέρωχος καὶ πνευματώδης ἅμα, θὰ σ' ἐπαρηγόρει ἐν ᾗ ἀξιοθρηνήτῳ καταστάσει εὑρίσκεσαι. Ἂν τὸ ἐγνώριζον, θὰ ἔτρεχον εἰς τὴν ἀκτὴν νὰ συλλέξω κάμμιαν ἢ μᾶλλον θὰ εὕρισκον κάμμιαν ἀλλαχοῦ, πρὸς τὸ ἀπέναντι μέρος τοῦ δρόμου. Φαντάσου μέγαν λευκὸν οἶκον, ἀπέναντι σχεδὸν τῆς ἐπαύλεώς μας. Εἶναι κατοικία παλαιά, μὲ μεγάλα παραρτήματα, μὲ ὑψηλὴν στέγην, μὲ εὐρεῖαν αὐλήν, μὲ τρεῖς διαφόρους γωνίας, τὸ ὅλον δὲ ἀποτελεῖ ἀγέρωχον καὶ ἐπιβλητικὸν οἰκοδόμημα. Ὁ οἶκος οὗτος εὑρίσκεται εἴς τινα ἀπὸ τοῦ δρόμου ἀπόστασιν, περικυκλούμενος ὑπὸ πλήρους πτελεῶν, δρυῶν καὶ ἰτεῶν αὐλῆς. Ἐνίοτε, συχνότερον μετὰ μεσημβρίαν, ὅτε ὁ ἥλιος ἀποσύρεται καταλείπων τὴν αὐλὴν ἐν τῇ σκιᾷ, φαίνεται νεᾶνις, κρατοῦσα κέντημα ἢ βιβλίον. Αἰώρα, ἥτις ἐντεῦθεν μοὶ φαίνεται ὑφασμένη ἀπὸ ἴνας ἀνανᾶ, κρέμαται ἐκεῖ. Βεβαίως ἡ αἰώρα εἶναι ὡραιότατον πάρεργον, ὅταν ἦναί τις δεκαοκταέτις, ὅταν ἔχῃ χρυσῆν κόμην, μέλανας ὀφθαλμοὺς καὶ ἐσθῆτα ἀνοικτοῦ χρώματος. Φορεῖ ὑποδήματα ὡς κυρία τῆς ἐποχῆς Λουδοβίκου ΙΕ', ἀξιόλογα ὑποδήματα! Κάθηται ἐπὶ τῆς αἰώρας καὶ ταλαντεύεται· τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου μου βλέπει εἰς τὴν αὐλήν, ἐγὼ δ' εὑρίσκομαι συχνάκις εἰς αὐτό.

Ἀρκούντως ὅμως ὡμίλησα περὶ τούτων, μὴ ἁρμοζόντων εἰς εἰσαγγελέα, ἐξ ἐπαγγέλματος σοβαρόν, εὑρισκομένου δὲ κατὰ τὰς διακοπὰς πλησίον ἀσθενοῦς πατρός. Γράψε μου, φίλτατε Ἰωάννη, πῶς εἶσαι, ἐκθέτων μοι συγχρόνως καὶ τὸ πάθημά σου ἐν λεπτομερείᾳ. Θέλω ἐπιστολήν σου ἥσυχον, ἂν δὲ μοὶ ἀπαντήσεις δι' ὕβρεων, θὰ σ' ἐνάζω εἰς τὸ δικαστήριον.

Γ'

Ἰωάννης Φλέμιγκ τῷ Ἐδουάρδῳ Δελανέϋ

11 Αὐγούστου.

Τὴν ἐπιστολήν σου, ἀγαπητέ μου Ἐδουάρδε, ἔλαβον ὡς θεῖον δῶρον. Ἐγὼ ὁ ἀπὸ γεννετῆς μου μηδέποτε ἀσθενήσας... κατεδικάσθην νὰ μένω ἀκίνητος· ὁποία βάσανος! Ἡ ἀριστερὰ κνήμη μου ἔχει βάρος τριῶν τόννων καὶ πλέον, εἶναι δὲ βεβαλσαμωμένη ἀπὸ εὐωδίας καὶ περικυκλωμένη ἀπὸ λεπτὰ πανία, ὡς μουμία. Ἔχω πέντε χιλιάδας ἔτη νὰ κινηθῶ· εἶμαι ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ Φαραώ. Ἀπὸ τῆς πρωΐας μέχρι τῆς ἑσπέρας ζῶ ὢν ἐξηπλωμένος ἐπὶ ἀνακλίντρου, καὶ παρατηρῶν τὴν τυρβάζουσαν ὁδόν. Ὅλος ὁ κόσμος διασκεδάζει εἰς τὴν ἐξοχήν. Ἡ φαιὰ πρόσοψις τῶν ἀπέναντι ἐμοῦ οἰκιῶν ὁμοιάζει πρὸς σειρὰν ἐλεεινῶν φερέτρων. Αἱ ἀράχναι ἐκάλυψαν τὰ κλεῖθρα, τὰ πάντα δὲ εἶναι σιωπηλά, κονισαλέα καὶ οἰκτρά... Διακόπτω ἐπὶ ἓν δευτερόλεπτον τὴν ἐπιστολήν μου διὰ νὰ ρίψω κατὰ τοῦ Βάτκινς τὸν δεύτερον τόμον τοῦ *Καίσαρος Βιροτώ*. Ἀπέτυχα! Δυνατὸν νὰ τὸν ἐπετύγχανα μὲ τόμον τινὰ τοῦ Σαὶντ-Μπαὶβ ἢ μὲ τὸ *Παγκόσμιον Λεξικόν*, ἂν τὸ εἶχον. Αὐτοὶ οἱ μικροὶ τόμοι τοῦ Βαλζὰκ δὲν μοῦ εἶν' εὐχείριστοι, θὰ τὸν ἐπιτύχω ὅμως! Τὸ πάθημά μου συνέβη ἑσπέραν τινὰ καθ' ἣν μετέβην νὰ δειπνήσω εἰς τὸ ἑστιατήριον τοῦ Δελμονίκου. Μετέβην συγχρόνως διὰ ν' ἀγοράσω καὶ μίαν φορβάδα, τὴν ὁποίαν ὅμως μόνον μετὰ δύω μῆνας θὰ δυνηθῶ νὰ ἱππεύσω! Μοῦ ἔρχεται ἡ ἐπιθυμία νὰ σοὶ τὴν στείλω.

Ὁ γέρων Διλὼν φαντάζεται ὅτι ἔχω κεκρυμμένην τινὰ θλῖψιν. Θὰ μὲ κάμῃ νὰ λυσσάζω μὲ τὰ λειμώνιά του. Φαντάσθητι! λειμώνια δι' ἐμέ! Τί ἀνοησία! Δὲν εἶμαι οὔτε τρελλὸς οὔτε ἀσθενής, ἀλλὰ τόσον ἀνυπόμονος ὅσον καὶ ὁ διάβολος ἂν ἦτο φυλακισμένος, πρᾶγμα διὰ τὸ ὁποῖον πολὺ ὀλίγον τὸ ἔχομεν ἀμφότεροι συνειθίσῃ. Πῶς θέλεις ἄνθρωπος οὐδέποτε ὑποφέρας οὐδὲ ἀπὸ κεφαλαλγίαν, νὰ ἔχῃ δεμένην τὴν κνήμην του καὶ νὰ ᾖναι κεκλεισμένος ἐντὸς τῆς πόλεως κατὰ τὸ μέσον τοῦ θέρους; Εἶναι παρὰ πολύ, καὶ διὰ τοῦτο οὔτε εὔθυμος οὔτε ὑπομονητικὸς θὰ ἦμαι, καὶ εἰς μάτην θὰ μὲ στενοχωρήσουν.

Ἡ ἐπιστολή σου εἶναι ἡ πρώτη παρηγορία μου ἀπὸ τοῦ παθήματός μου. Ἀληθῶς μὲ διεσκέδασεν ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν. Γράφε μου, Ἐδουάρδε, ὅσον δύνασαι συχνότερα, ἀφ' οὗ ἐνδιαφέρεσαι νὰ ζήσω, γράφε ὅ,τι δήποτε θέλεις, ἀκόμη καὶ περὶ τῆς νεάνιδος ἐκείνης τῆς ἐντὸς τῆς αἰώρας της. Ὡραῖα τὰ περιέγραφες καὶ σοὶ

ὁμολογῶ ὅτι ὅσα περιεῖχεν ἡ ἐπιστολή σου ἦσαν μὲν ἀσυνάρτητα ἴσως, ἀλλὰ πολὺ ὡραῖα. Οὐδέποτε ἐπίστευον ὅτι ἠδύνασο νὰ γράψῃς μὲ τόσον αἴσθημα καὶ τοῦτο ἀποδεικνύει ὅτι εἰμπορεῖ νὰ γνωρίζῃ τις οἰκειότατα ἕνα φίλον του, χωρὶς νὰ εἰξεύρῃ τί πράγματι ἀξίζει. Ἀληθῶς διὰ νὰ περιγράφῃς, φίλτατέ μου Ἐδουάρδε, εἶσαι πολὺ καλὸς καὶ τίς οἶδεν ἂν δὲν λαμβάνῃς μέρος εἰς κάμμίαν σύνταξιν ἐφημερίδος.

Μέχρις οὗ λάβω ἐπιστολήν σου, ἥτις νὰ μὲ διασκεδάσῃ αὖθις, θὰ δυστροπῶ. Γράψε μου ἐκτεταμένως περὶ τῆς ἀπέναντί σοῦ ἀγνώστου. Πῶς ὀνομάζεται; ποία εἶναι; ποῦ εὑρίσκεται ἡ μήτηρ της; Ἂν ἔχῃ κηδεμόνα ἢ ἐραστήν. Δὲν δύνασαι νὰ φαντασθῇς πόσον μ' ἐνδιαφέρουν αὐτά. Ἀρκοῦμαι καὶ εἰς μικρὰ πράγματα, διότι ἡ φυλάκισίς μου μὲ στενοχωρεῖ τὰ μέγιστα, τοῦθ' ὅπερ εἰμπορεῖς νὰ ἐννοήσῃς ἀφ' οὗ θαυμάζω τὰ ἐπιστολικὰ προτερήματά σου. Ἀληθῶς, ἐγενόμην παλίμπαις. Ἐν τούτοις ἐπαναλαμβάνω νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μοὶ γράψῃς!

Δ'

Ἐδουάρδος Δελανέϋ τῷ Ἰωάννῃ Φλέμιγκ.

12 Αὐγούστου.

Ὁ ἀσθενὴς πασᾶς θέλει νὰ τὸν διασκεδάσουν. Πολὺ καλά! Ἂν ὁ διηγούμενος τοὺς μύθους δὲν εἶναι καλός, ἂς τεθῇ ἐντὸς σάκκου καὶ ἂς τὸν πνίξουν εἰς τὸν Βόσπορον! Ἀληθῶς, Ἰωάννη, τὸ ἔργον μου εἶν' ἐπίπονον. Δὲν ἔχω νὰ σοὶ ὁμιλήσω διὰ τίποτε ἄλλο ἀπολύτως, ἐκτὸς τῆς νεαρᾶς γειτονός μου. Καθ' ἣν στιγμὴν σοὶ γράφω εὑρίσκεται ἀπέναντί μου ρεμβάζουσα ὡς συνήθως, ὁμολογῶ δὲ ὅτι πολλὰ βάσανα λησμονεῖ τις βλέπων ἐνίοτε προτεινόμενον, διὰ νὰ κινήσῃ τὴν αἰώραν, λεπτοφυῆ πόδα ἐντὸς κομψοῦ ὑποδηματίου. Ποία εἶναι καὶ πῶς ὀνομάζεται;... Εἶναι μονογενὴς θυγάτηρ τοῦ κ. Ριχάρδου Β. Δάβ, πρώην συνταγματάρχου καὶ πλουσιωτάτου τραπεζίτου. Ἡ μήτηρ της ἀπέθανεν, ἕνα δὲ μόνον ἀδελφὸν ἔχει εἰς τὸ πανεπιστημεῖον, τοῦ πρεσβυτέρου φονευθέντος πρὸ ἐννεαετίας ἐν τῷ πολέμῳ. Οἱ Δάβ εἶναι ἀρχαιοτάτη οἰκογένεια. Ὁ πατὴρ καὶ ἡ θυγάτηρ διέρχονται τοὺς ὀκτὼ μῆνας τοῦ ἔτους εἰς τὴν μεγαλοπρεπῆ ταύτην ἔπαυλιν, τὸ δ' ἐπίλοιπον εἰς Βαλτιμώρην καὶ εἰς Βασιγκτῶνα. Ἡ θυγάτηρ ὀνομάζεται Μαριωρή, Μαριωρὴ Δάβ—παραδοξον, ἐκ πρώτης ἀπόψεως, ὄνομα, αἴ;

Πάντα ταῦτα ἔμαθον παρὰ τοῦ ἐνοικιαστοῦ τῶν κτημάτων τῶν Πευκῶν, ὅστις ἐπιμελεῖται τοῦ κήπου τοῦ κ. Δάβ καὶ γνωρίζει ἀπὸ τριακονταετίας τὴν οἰκογένειαν. Ἐννοεῖται ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ σχετισθῶ μετὰ τῶν γειτόνων μου, διότι ἀδύνατον νὰ μὴ συναντήσω τὸν κύριον ἢ τὴν δεσποινίδα Δάβ εἰς τινα τῶν κοινῶν περιπάτων μας. Ἡ νεᾶνις ἔχει εὐνοούμενον ἀτραπὸν ὃν βαδίζει μεταβαίνουσα εἰς τὴν ἀκτήν Θὰ τὴν συναντήσω κατὰ τύχην δῆθεν αὐτὰς τὰς ἡμέρας καὶ θὰ τὴν χαιρετίσω μετὰ σεβασμοῦ· τότε αὕτη θὰ κλίνῃ τὴν ξανθὴν κεφαλήν της μετ' εὐγενοῦς ἐκπλήξεως, ἀλλὰ καὶ μὲ ἀγέρωχον ὕφος, αὐτὰ δὲ θὰ τὰ ὑποφέρω χάριν σοῦ, ἂν καὶ σκληρά, ὦ πασᾶ τῆς συντετριμμένης κνήμης!

... Πῶς τὰ πράγματα παραδόξως μεταβάλλονται! Πρὸ δέκα λεπτῶν μ' ἐζήτησαν. Μετέβην εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ἐκεῖ εὗρον τὸν πατέρα μου καὶ τὸν κ. Δάβ συνομιλοῦντας. Ὁ κ. Δάβ πρῶτος μᾶς ἐπεσκέπτετο ὡς νέους γείτονας. Εἶναι εὐγενέστατος ἀνήρ, πεντήκοντα πέντε ἐτῶν περίπου, ὑψηλός, θαλερός, μὲ μύστακα δὲ καὶ μὲ ἰούλους λευκοτάτους. Κατὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον ἦτο συνταγματάρχης τοῦ συντάγματος ἐν ᾧ ὁ υἱός του ὑπηρέτει μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ ὑπολοχαγοῦ Ἐν γένει φαίνεται ἐνεργητικοῦ χαρακτῆρος. Πρὶν μᾶς ἀποχαιρετίσῃ ὁ συνταγματάρχης μᾶς προσεκάλεσε νὰ τοῖς παράσχωμεν τὴν τιμὴν νὰ λάβωμεν μέρος εἰς τὸ ἐπὶ τοῦ λιβαδίου διαξυλίνων σφαιρῶν παιγνίδιον, εἰς ὃ ἡ δεσποινὶς Δάβ εἶχε προσκαλέσῃ καὶ ἑτέρους φίλους εἰς τὰς τέσσαρας μετὰ μεσημβρίαν, εἰς τὴν αὐλὴν δὲ θὰ ἔπινον τὸ τέϊον. Ὁ πατήρ μου ἠρνήθη προφασισθεὶς τὴν κακὴν ὑγείαν του, ἀλλ' ὁ υἱὸς τοῦ πατρός μου ἐχαιρέτισε μεθ' ὅλης τῆς χαρακτηριζούσης αὐτὸν χάριτος καὶ ἐδέχθη.

Εἰς τὴν προσεχῆ ἐπιστολήν μου κἄτι θὰ ἔχω νὰ σοὶ γράψω, διότι θὰ ἔχω ἤδη ἐκ τοῦ πλησίον αὐτὴν τὴν καλλονήν. Θάρρος λοιπόν, φίλε μου, μέχρις ὅτου σοὶ γράψω. —Πῶς πηγαίνει ἡ ἀλιτήριος κνήμη σου;

Ε'

Ἐδουάρδος Δελανέϋ τῷ Ἰωάννῃ Φλέμιγκ.

13 Αὐγούστου.

Τὸ παιγνίδιον τῶν σφαιρῶν, φίλτατέ μου Ἰωάννη, ὑπῆρξε πένθιμον. Παρῆσαν εἰς ὑποπλοίαρχος, ὁ ἱερεὺς τῆς μητροπόλεως τῆς Στιλβάτερ καὶ τέλος κομψευόμενός τις ἐλθὼν ἐκ Ναάν. Ὁ ὑποπλοίαρχος δὲν μοὶ ἔκαμε καλὴν ἐντύπωσιν, φαντάσθητι δὲ ὁποίαν καὶ ὁ ἱερεὺς καὶ ὁ κομψευόμενος. Αἱ δύω δεσποινίδες Κίγκσβουρυ, ἐκ Φιλαδελφείας, ἦσαν ζωηραὶ καὶ ἐπαγωγοί... ἀλλ' ἡ Μαριωρὴ Δάβ!

Μετὰ τὸ τέϊον ἅπαντες διεσκορπίσθησαν ὀλίγον, ἐγὼ δὲ ἔμεινα καπνίζων μετὰ τοῦ συνταγματάρχου εἰς τὴν αὐλήν. Ὡραῖον ἦτο νὰ βλέπῃ τις τὴν Μαριωρὴν περιποιουμένην τὸν γηραιὸν αὐτὸν στρατιωτικόν! Τῷ ἐκόμισε σιγάρα καὶ τῷ ἔδιδε πῦρ διὰ ν' ἀνάψῃ μὲ τὰ ρόδινα μικρὰ δάκτυλά της. Θελκτικώτατον θέαμα, τὸ νὰ τὴν βλέπῃ τις πηγαίνουσαν, ἐρχομένην εἰς τὴν θερινὴν ἀμφιλύκην, ὁμοιαζουσαν μὲ τὴν λευκὴν ἐσθῆτά της καὶ μὲ τὴν ξανθὴν κόμην της πρὸς ἀγαπητόν τι φάντασμα ἐξελθὸν τοῦ σπειροειδῶς ἀνερχομένου κυανοῦ καπνοῦ.

Εὐκόλως τις μαντεύει ὅτι ὁ συνταγματάρχης τὴν ἀγαπᾷ καθ' ὑπερβολὴν καὶ ὅτι ἐπίσης ἐκείνη τὸν ἀγαπᾷ. Ἡ ἀμοιβαία αὕτη ἀγάπη μεταξὺ γέροντος ἤδη πατρὸς καὶ νεαρωτάτης θυγατρὸς μοὶ φαίνεται ὅτι εἶναι τὸ ὡραιότατον πρᾶγμα τοῦ κόσμου. Ἔμεινα πλησίον τῶν Δάβ μέχρι τῆς δεκάτης καὶ ἡμισείας, εἶδον δὲ καὶ τὴν σελήνην ἀνατέλλουσαν ἀπὸ τῆς θαλάσσης. Ὁ μέχρι τοῦ ὁρίζοντος ἐκτεινόμενος ἀκίνητος καὶ σκυθρωπὸς ὠκεανός, ἐγένετο ὡς ἐκ μαγείας ἀπαστράπτων ἐκ λευκότητος. Μακρόθεν αἱ νῆσοι τῆς Σάβλης ἐφαίνοντο πλέουσαι πρὸς ἡμᾶς, δίκην πελωρίων τεμαχίων πάγου.

Μεγαλοπρεπέστατον! —Περὶ τίνος ὁμιλοῦμεν; Περὶ τοῦ ὡραίου καιροῦ... καὶ περὶ σοῦ. Αὐτὰς τὰς ἡμέρας εἴχομεν κακοκαιρίαν, καὶ σὺ ἐπίσης εἶχες τὴν κακοκαιρίαν σου. Φυσικῶς λοιπὸν ὁλισθαίνω ἀπὸ τοῦ ἑνός, ἐξ ἀμφοτέρων τῶν ζητημάτων τούτων, εἰς τὸ ἄλλο. Διηγήθην τὸ πάθημά σου πρὸς τοὺς φίλους μου, πῶς κατέστρεψε τοῦτο ὅλα τὰ θερινὰ σχέδιά μας καὶ ποῖα ἦσαν ταῦτα. Ἔπειτα περιέγραψα σεαυτόν, ἢ μᾶλλον ὄχι, ἠρκέσθην νὰ κάμω λόγον περὶ τῆς ἄκρας πραότητός σου, περὶ τῆς ὑπομονῆς σου διὰ τὴν σκληρὰν ταύτην δοκιμασίαν, περὶ τῆς συγκινητικωτάτης εὐγνωμοσύνης ὅταν ὁ Διλὼν σοὶ φέρῃ καρπούς, περὶ τῆς πρὸς τὴν ἀδελφήν σου ἀγάπης σου, εἰς ἣν δὲν ἐπέτρεψες νὰ μείνῃ εἰς τὴν πόλιν πλησίον σου διὰ νὰ σὲ περιποιηθῇ καὶ ἣν ἀπέστειλες αὖθις μετὰ μεγάλου θάρρους εἰς τὰ θαλάσσια λουτρά, ἀρκούμενος εἰς τὰς περιποιήσεις τοῦ γηραιοῦ σου Βάτκινς, εἰς ὅν, ἐν παρόδῳ, μυρίας ἀποδείξεις ἀγαθότητος δίδεις. Ἂν ἦσο παρών, Ἰωάννη, δὲν θ' ἀνεγνώριζες σεαυτόν. Κρῖμα ὅτι ἐξελεξάμην διάφορον κλάδον τῶν νομικῶν, διότι ἄνευ τούτου θὰ διέπρεπον ὡς δικηγόρος τῶν ἐγκλημάτιῶν. —Ἡ δεσποινὶς Μαριωρὴ πολλὰ περὶ σοῦ μὲ ἠρώτησε, καὶ καθ' ὁδὸν σκέπτομαι τὰς ἐρωτήσεις βλέπω ὅτι παράδοξον ἐνδιαφέρον ἐλάμβανεν εἰς τὴν συνομιλίαν. Ἐνθυμοῦμαι μεθ' ὁπόσης προσοχῆς ἔκυπτε τὸν λευκὸν καὶ στρογγύλον λαιμόν της ἵν' ἀκούσῃ τῶν λόγων μου. Ἀληθῶς, πιστεύω ὅτι τὴν ἔκαμα νὰ λάβῃ ἐνδιαφέρον διὰ σέ.

Ἡ δεσποινὶς Δάβ πολὺ θὰ σοὶ ἤρεσκε, σὲ εἰδοποιῶ περὶ τούτου. Εἶναι ἀνεπιτήδευτος καλλονή, ὑπερήφανος καὶ τρυφερά, ἂν πιστεύσῃ τις, ὅτι ἡ φυσιογνωμία ἀνταναχλᾷ τὴν ψυχήν.—Πολὺ καλὴν γνώμην ἔχω περὶ τοῦ συνταγματάρχου. Ἐν γένει οἱ Δάβ μοὶ ἀρέσκουν καθ' ὑπερβολήν, διότι εἶναι λίαν εὐάρεστοι. Τὰ Πεῦκα εἶναι πολὺ μονῆρες μέρος, τὰ καταφύγιά μου ὄχι πολλά, καὶ τάχιστα θὰ ἐβαρυνόμην ἂν ἠρκούμην μόνον εἰς τὴν συντροφίαν τοῦ καλοῦ πατρός μου.

Ἕπεται τὸ τέλος.

**Β

Γνωστοποιοῦμεν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις ὅτι τὸ ἐν τοῖς τόμοις Α' καὶ Β' τῶν ***Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων*** καταχωρισθὲν μέρος τῆς **Δεσποίνης Μονσορὼ** ἀνατυποῦται εἰς ἰδιαίτερα φύλλα τοῦ αὐτοῦ σχήματος τῶν ***Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων***, τιμώμενα ***λεπτῶν 20*** ἕκαστον.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες ἐκ τῶν ἀναγνωσθέντων τοῦ Γ' ἔτους πλήρη τὴν συνέχειαν τοῦ μυθιστορήματος τούτου δύνανται, ἀντὶ μικρᾶς δαπάνης, ν' ἀποκτήσωσιν αὐτήν.

Ἡ ἀναδημοσίευσις δὲν θὰ ὑπερβῇ τὰ 10 φύλλα, ἤδη δὲ ἐξετυπώθησαν τὰ 9.

Ἀποστέλλομεν, ἅμα τῇ λήψει τοῦ ἀντιτίμου, φύλλα εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ τὸ ἐξωτερικόν, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.